

Põlvedel lõpuaja liikumiseks

Foto: David B. Sherwin

Kui ülemaailmne kogudus astub tänavusse palvenädalasse, ei aeglusta me sammu, vaid reastame end ümber. Seame esikohale selle, mis meid toetab ja viib edasi. Üle kontinentide ja kultuuride piiri pöördume tagasi aluse juurde, mis meid määratleb, ja missiooni juurde, mis meid edasi viib. Teema „Rajatud Piiblile, keskendunud misjonile“ ei ole pelgalt hooajaline loosung; see on prohvetlikul ajastul elava rahva identiteet.

Rajanemine Piiblile tähendab seista seal, kus seisab Kristus. „Pühitse neid tões: sinu sõna on tõde!“ (Johannese 17:17) Ajal, kui erinevad hääled võistlevad tähelepanu pärast, kinnitab Pühakiri meie veendumust. See tugevdab usku, kui meid ümbritseb eba-kindlus. See kujundab iseloomu ja puhastab eesmärki. Sõnasse juurdunud kogudus ei lase end kaasa kanda trendidest ega anna järele segadusele. Ta kuulab esmalt taevast. Ta põlvitab, enne kui räägib.

Iga linn, iga keel, iga naabruskond on kutse teenida ja tunnistada.

Juurdumine viib liikumiseni. Misjonile keskendumine tähendab meie olemasolu põhjuse omaksvõtmist. „Minge siis, tehke jüngeriteks kõik rahvad.“ (Mt 28:19) Kogudust ei ole kunagi kutsutud hoidma mugavust; talle on antud ülesanne kuulutada lootust. Kus on takistused, seal on põlvitajad. Palve avab teid, mida ükski strateegia üksi tagada ei suuda. Kus on inimesed, seal on kutsumus.

Iga linn, iga keel, iga naabruskond on kutse teenida ja tunnistada.

Palvenädal ei ole paus, vaid ettevalmistus.

Palve annab sellele kiireloomulisusele jõudu. Evangeeliumi levik ei alga ressurssidest, vaid alistumisest. Enne programmide korraldamist tuleb pühendada süda. Enne plaanide väljakuulutamist peab tõusma eestpalve. Ajalugu näitab, et kui Jumala rahvas palvetab, kiireneb misjonitöö. Püha Vaim annab jõudu, ukSED avanevad ja julgus kasvab.

Seetõttu ei ole see palvenädal paus, vaid ettevalmistus. See on tagasipöördumine jõu ja selguse allika juurde. Maailm ei vaja hajevil kogudust; see vajab ustavat kogudust – sügavalt juurdunud ja laialiulatuvat.

Tugevdagu meie selle nädala palved meie alust ja avardagu meie visiooni, kuni iga inimene on kuulnud evangeeliumi ja Kristus naaseb auhiilguses.

Maranatha!

Erton C. Köhler on seitsmenda päeva adventistide koguduse peakonverentsi president.

Meie vankumatu alus

ERTON KÖHLER

„Rajatud Piiblile, keskendunud misjonile“ on rohkem kui lihtsalt loosung. See on kompass, mis juhib adventliikumist sel otsustaval ajal. Kui maailm triivib muutuvate veendumuste merel, suudab ülemaailmne ülejäänute kogudus kindlalt seista vaid siis, kui ta on ankruga Jumala Sõna igavese aluse külge kinnitatud.

Me elame ebastabiilses maailmas. Piirid nihkuvad, tõesid saavad uusi nimesid ja väärtused kaotavad oma kinnituspunkte. Kahtluste vihma valab lakkamatult, tõejärgsuse jõed ujutavad üle miljardeid ekraane ning relativismi tuuled puhuvad ükskõiksuse orkaanideks. Selle ebakindluse laviini keskel kerkib paratamatult üles üks küsimus: kas on midagi, mis ei muutu? Kas on olemas alus, mis jääb kindlaks?

Kahtluste vihma valab lakkamatult, tõejärgsuse jõed ujutavad üle miljardeid ekraane ning relativismi tuuled puhuvad ükskõiksuse orkaanideks.

Jeesus vastab sellele täiesti selgelt. Matteuse evangeeliumis 7:24–27 räägib Ta loo kahest ehitajast – üks on tark, teine rumal. Mõlemad ehitavad. Mõlemad seisavad silmitsi tormidega. Kuid ainult üks jääb püsima. Milles seisneb erinevus? Vundamendis. Üks ehitab kaljule, teine aga liivale. Kreeka originaaltekstis on sõna *kalju petra*, mis tähendab kindlat, sügavat, liigutamatu massi. See ongi Jumala rahva vundament – elav ja igavene Jumala Sõna. 2. Timoteose 3:16–17 järgi on see Sõna „Jumala sisendatud“, võimeline õpetama, parandama, taastama ja varustama iga inimest igaks heaks teoks. Teiste sõnadega, Pühakiri ei ole lihtsalt üks raamat paljude seas; see on igaviku alus.

Maja võib olla ilus, disain julge, sisustus modernne – jah, see võib tunduda muljetavaldav. Aga kui maja seisab liival, siis kukub see kokku. Ainult need, kes ehitavad alusele, mida ei saa liigutada, püsivad kindlalt. Ja praegusel ajal on ainult üks vankumatu vundament – Jumala Sõna.

Sõna on inspireeritud

2. Timoteose 3:16 ütleb Paulus meile: „Kogu Pühakiri on Jumala sisendatud.“ Algne kreeka keelne sõna, *theópneustos*, mis sõnasõnalt tähendab „Jumala hingest tulnud“, maalib võimsa pildi. See viib meid tagasi loomise juurde: sama Jumal, kes puhus Aadamasse elu, puhub nüüd Pühakirja lehekülgedele tõde. Piibel ei ole lihtsalt inimeste kirjutatud raamat; see on taeva hingus, mis on jäädvustatud inimkeeles. See ei ole jumaliku võimu dikteerimine, vaid jumalik hingus, mis väljendub inimlike sõnade kaudu.

See sisendus ei ole pelgalt poeetiline ega osaline – see on täielik. Sõna on kujundanud Püha Vaim, ilmutanud Jumal, kirjutanud pühendunud inimesed ning seda on sajandite jooksul ohverduste ja usu kaudu säilitatud. „Jumal hoolib meist kui intellektuaalsetest olenditest ning on andnud meile oma Sõna lambina meie jalgadele ja valgusena meie teele,“ kirjutab Ellen White.¹ Isegi praegusel kultuurilise pimeduse ja ideoloogiliste tormide ajastul särab Jumala Sõna endiselt eredalt, pakkudes selgust ja suunda.

Tänapäeval kostab igast kanalist üha rohkem häält – eksperdid, algoritmid, trendid –, kuid ükski neist ei oma Igavese autoriteeti. Seetõttu ei vaja Piibel ajakohastamist, vaid rakendamist. Seda ei tohiks kultuurile meelepäraseks

tõlgendada, vaid seda tuleb kiiresti kuulutada, et muuta südameid.

Pühakiri ei ole lihtsalt üks raamat paljude seas; see on igaviku alus.

Organisatsiooni Open Doors 2023. aasta aruandest² selgus, et üle maailma seisab enam kui 360 miljonit kristlast silmitsi tõsise tagakiusamisega, paljud neist lihtsalt sellepärast, et neil on Piibel või nad jagavad seda. Mõnes riigis käsitletakse Pühakirja omamist riigivastase kuriteona. Teistes riikides teavitavad järelevalvesüsteemid ametivõime, kui Piibli tekste veebis avatakse. Mõnes kohas on kristlikesse kirikutesse paigaldatud riiklikud kaamerad. Pange tähele: kui Sõna oleks ebaoluline, ei tekitaks see sellist hirmu. Vaenlane teab selle jõudu – ja ka Jumala rahvas peab seda teadma.

Sõna on piisav

Järgmine salm, 2. Timoteusele 3:17 kinnitab, et Sõna teeb nii, et „Jumala inimene oleks täiesti varustatud ja valmis igale heale teole“. Kreeka sõna *artios* tähendab täiuslikku, täielikult võimekat, täielikult valmisolevat. Teisisõnu, Piibel on iseenesest piisav. See ei vaja täiendusi ega kaunistusi. See kujundab iseloomu, viib pääsemiseni ja toetab misjonit.

Kogu ajaloo vältel on usulisi liikumisi hukkunud, kuna nad on hüljanud Pühakirja. On neid liikumisi, mis pöördusid inimlike traditsioonide, müstiliste nägemuste ja teoloogiliste moesuundumuste

poole. Siiski on Piiblile truuks jäämine alati olnud tõelise kristluse telg – ja lõpuajal ei ole see teisiti.

Piibel ei vaja ajakohastamist, vaid rakendamist.

„Kui inimesed oleksid olnud valmis vastu võtma Pühakirjas nii selgelt väljendatud tõe inimese olemuse ja surnute seisundi kohta, näeksid nad spiritismi väidetes ja ilmingutes Saatanat tegutemas võimu, märkide ja valede imedega,“ kirjutab Ellen White.³ Pühakiri pole kunagi olnud ebapiisav. Probleem on selles, et paljud on selle kõrvale jätnud või oma kasuks moonutanud.

Seetõttu tuleb selgelt öelda: seitsmenda päeva adventistide koguduse ülemaailmne missioon ei rajane inimlikel strateegiatel, vaid Sõnal. Me oleme Raamatu rahvas. Ja kõikjal, kus Piibel on kesksel kohal, teeb taevast kujuteldamatuid imesid.

Psalmis 119:105 kuulutab psalmist: „Sinu sõna on mu jalale lambiks ja valguseks mu teerajal.“ Heebrea keeles on lambi vasteks sõna *ner* – see oli väike õlilatern, mida kasutati pimedatel radadel ühe sammu kaupa valgustamiseks. Sõna ei luba paljastada kogu tulevikku, kuid tagab valguse järgmiseks sammuks – ja sellest piisab.

Sõna on praktiline

Jeesuse võrdlus Matteuse evangeliumi 7. peatükis on ühemõtteline: hukatuse ja püsivuse vahe peitub kuuletumises Sõnale. Teadmisest ei piisa, me peame selle järgi elama. Kuulmisest ei piisa, me peame seda ellu viima.

Kogudust ei tugevda mitte loominguks ideed, vaid kuulekas usk. Stabiilsus ei tulene piiblitundmise ulatusest, vaid sellele allumisest – ustavast kuulekusest Jumalale ja osadusest Temaga Tema armu varjus. Kui lõpuaja adventism seisab silmitsi tagakiusamise, katsumuste ja proovilepanekutega, jäävad kindlaks vaid need, kes on kindlalt Sõnas juurdunud.

Lõppude lõpuks on Piibel ainus raamat, mis loeb lugemise ajal inimese südant.

2017. aastal tabas Mehhiko keskosa 7,1 magnituudiga maavärin. Paljud kaasaegsed hooned varisesid kokku, kuid mõned vanemad ehitised jäid terveks. Insenerid selgitaksid, et saladus peitub sügavas, silmapaistmatus, kuid tugevas vundamendis. Sama kehtib koguduse kohta. Kogudust ei toeta see, mis särab pinnal, vaid see, mis peitub selle all. Ja on ainult üks vundament, mis ei vea kunagi alt – Jumala Sõna.

Piibel ei ole pelgalt teoloogiliste arutelude raamat, see on juhis igapäevaeluks. See kujundab, kuidas me suhtume teistesse, haldame ressursse, reageerime kriisidele ja teeme otsuseid. Iga eluvaldkond, mis ei tugine Piiblile, on kokkuvarisemise ohus.

Kas Piiblist piisab ka täna?

Oluline küsimus ei ole selles, kui palju Piibleid meil on, vaid selles, kas me tugineme tõeliselt Sõnale. On vahe, kas me lihtsalt õpime salme pähe või toetume Sõnale.

Ülejäänute kogudust ei tunnista mitte üksnes õigete õpetuste tunnistamise järgi, vaid selle järgi, kuidas ta elab kooskõlas ilmutatud tõega.

Inimesed, kes peavad käske ja hoiavad alal Jeesuse tunnistust (Ilm 12:17), on need, kes ei tee järeleandmisi Sõna autoriteedi osas. See on meie moraalkodeks, meie prohvetlik alus, meie misjonitöö juhend ja meie jumalik armastuskiri.

Kui kõik meie ümber väriseb, jääb Sõna püsima. Kui ideoloogiad muutuvad, jääb Sõna püsima. Kui struktuurid varisevad, jääb Sõna püsima. Lõppude lõpuks on Piibel ainus raamat, mis loeb lugemise ajal inimese südant.

Naaskem Sõna juurde

Täna kutsub Jumal juhte, peresid, noori, vanemaid, lapsi, õpetajaid ja jutlustajaid naasma alusele. Kogudusel on ainult üks tulevik – Kaljul. Misjonitööl on ainult üks jõud – Sõna.

Kas ehitad oma elu üles Pühakirja alusel? Kas paned iga teenistuse plaani, iga perekondliku sammu, iga rahalise otsuse sõnade „nõnda ütleb Issand“ egiidi alla? Kas soovid, et Piibel oleks sinu alus ja mitte lihtsalt kaunistus?

Siis tõuse püsti. Pühenda end uuesti. Pöördu tagasi Sõna juurde. Palveta avatud Piibliga. Tee otsuseid Piiblit silmas pidades. Jutlusta Piiblit südames kandes. Sest ainult need, kes on juurdunud Piiblis ja keskendunud misjonile, jäävad püsima.

Maranatha! 🙏

1 Review and Herald, 21.08.1888, lõik 6
2 Open Doors Hong Kong, "World Watch List 2023: Overview," <https://www.opendoors.org.hk/en-US/news/latest/wwl23-overview/>
3 „Suur võitlus“, lk 559

Piibli lugemisest ei piisa

Sa pead Jumala Sõna järgi ka elama

„Ma panen su sõna tallele oma südamesse, et ma ei teeks pattu sinu vastu. Tänu olgu sulle, Issand! Õpeta mulle oma määrusi!“ (Ps 119:11, 12)

On üks vana lugu kahest rändurist, kes vajasis ööbimispaika. Läbi metsa rännates märkas üks neist vana metsamehe onni, mille korstnast tõusis suitsu. Rändurid koputasid uksele ja küsisid, kas saaksid seal ööbida. Vanamees kutsus nad soojalt sisse ja andis neile oma ainsa magamistoa.

Mehed ei maganud aga hästi, sest neil oli kaasas suur summa raha. Turvalisuse tagamiseks magasid nad vahetustega: samal ajal kui üks magas, valvas teine raha. Varahommikul märkas valvur ukse alt paistvat valgust. Ta avas vaikselt ukse ja nägi, et metsamees istub laua taga ja uurib hoolikalt Piiblit. Kui mees pani Piibli kinni ja langetas pea palveks, sulges rändur ukse ja äratas oma kaaslase. „Ma arvan, et nüüd võime mõlemad magada,“ ütles ta, „sest see mees on usaldusväärne.“

Võiks küsida: kui ta oleks ukse vahelt piiludes näinud, et metsamees loeb Charles Darwini

„Liikide teket“, kas see oleks tekitanud sama palju usaldust?

Veel üks lugu. Mees kõnnib hilisõhtul koju, kui kuuleb enda selja taga sammude kaja. Ta vaatab närviliselt üle õla ja näeb, et teda jälitab rühm noormehi. Tema südamelöögid kiirenevad ja ta kiirendab sammu, kartes, et teda hakatakse röövima... või juhtub midagi veel hullemat. Jõuk jõuab talle kiiresti järele – ja just siis märkab ta, et enamikul neist on kaasas Piibel. Nad ei ole vargad; tegemist on noortega, kes lähevad laupäevaõhtusest piiblitunnist koju. Mees hingab kergendatult.

Sõna kujundab usalduse

Mis on tõsistes piibliuurijates sellist, mis äratav suuremat usaldust? Jätke kõrvale igasugune kultuuriline kalduvus usklikke naeruvääristada ja mõelge sellele. Kuigi paljud naeruvääristavad usklikke, tunnistab enamik inimesi siiski instinktiivselt, et kui keegi otsustab elada Piibli järgi, on ta tõenäoliselt moraalselt usaldusväärsem. Taaniel koges igasuguseid raskusi, kui ta Babüloonia kultuuri sukeldus, kuid me näeme, et 2. peatükis usaldas kuningas teda instinktiivselt, kui Taaniel rohkem aega palus.

Paradoksaalselt tundub aga, et paljud vihkavad Piiblit just samal põhjusel, miks nad kalduvad usaldama neid, kes selle järgi elavad.

Paradoksaalselt tundub aga, et paljud vihkavad Piiblit just samal põhjusel, miks nad kalduvad usaldama neid, kes selle järgi elavad: nad mõistavad, et see seab inimkonnale kõrged moraalsed nõudmised. See näib jõuliselt, et inimesed kannavad vastutust kõigevägevama, Looja ees. Kui keegi otsustab – vabatahtlikult – olla moraalsele Jumalale ustav, siis pole meil midagi selle vastu, et ta on meie naaber. Aga kui meile tuleb meelde, et Jumal ootab meilt samade moraalinormide järgi elamist? Noh, see on liiga sageli hoopis teine lugu.

Kristlased tunnistavad, et Piibli lugemisest üksi ei piisa, me peame selle järgi ka elama.

Lugemisest elamiseni

Piibli lugemisest ei piisa. Paljud ülikoolid pakuvad kursusi, kus Piiblit uuritakse kirjandusteosena. Professor ei ole usklik; ta on teksti lugenud, kuid see ei ole teda muutnud. Tema jaoks on see lihtsalt veel üks näide heast kirjutamisest, sarnaselt Dostojevski, Sun Tzu või Shakespeare'i teostega. Ta ei võta Jumala Sõna südamesse, sest peab seda inimese looduks ja käsitleb selle väiteid jumalikust inspiratsioonist kui jäänukit teadmatusest ja ebausku täis ajastust. Ka paljud üliõpilased loevad seda ilma seda endasse võtmata, jäädes täiesti muutumatuks.

Palvenädala tekstide autor on **SHAWN BOONSTRA**, ajakirja Adventist Review kaasredaktor. Ta kasvas üles Kanadas, sai noore täiskasvanuna adventistiks ja hakkas peagi õpetama Piiblit. Sellest arenes välja aastakümneid kestnud pastoraalne teenistus, avalik evangeeliumitöö ja meediategevus. Koos abikaasa Jeaniga on Boonstra aidanud kaasa kümnete tuhandete inimeste ristimisele. Varem on ta töötanud nii Kanada organisatsiooni „It Is Written“ kui ka rahvusvahelise organisatsiooni „It Is Written International“ kõneleja ja juhina ning aastatel 2013–2025 saate „Voice of Prophecy“ kõneleja ja juhina, jõudes kuulajateni üle kogu maailma.

Kuidas on see siis usklike puhul teisiti? Kristlased tunnistavad, et Piibli lugemisest üksi ei piisa, me peame selle järgi ka elama. Paljut siin elus ei saa mõista enne, kui seda ise koged. Võid kodust lahkumata kindlasti uurida, kuidas käib langevarjuhüpe – õppida tuuletakistuse kohta, mõõta langevarju, arvestada oma kaalu. Võid jõuda matemaatiliselt usaldusväärse järelduseni, et langevari päästaks sind surmavast kokkupõrkest. Aga kas sa tõesti mõistad langevarjuhüppe olemust? Ei, selleks oleks vaja seda ise kogeda.

Nii on see ka kristliku usuga: sa ei saa lihtsalt lugemise teel taeva riiki pääseda. Et Piibel avaldaks oma õiget mõju, pead sa ilmutama piisavalt usku, et elada selle põhimõtete järgi. Alles siis, kui otsustad uskuda, et Jumal teab, millest Ta räägib, avastad Tema Sõna elumuutva jõu.

Alles siis, kui otsustad uskuda, et Jumal teab, millest Ta räägib, avastad Tema Sõna elumuutva jõu.

„Teid pole uuesti sünnitatud kaduvast ... Jumala elava ning jääva sõna kaudu,“ kirjutab Peetrus (1. Peetruse 1:23), kuid ta ei mõelnud sellega, et sa pääsed, kui sul on kodus Piibel. Teises ülestõusmises on peaaegu kindlasti inimesi, kellel oli Piibel; erinevus nende ja püha linna rahva vahel on selles, et päästetud on „need, kes järgivad Talle, kuhu ta iganes läheb“ (Ilm 14:4).

Prohvet Jeremija võrdles Piiblit toiduga: „Kui leidis su sõnu, siis ma neelasin neid ja su sõna oli mulle lustiks ja südamerõõmuks, sest mulle on pandud sinu nimi, Issand, vägede Jumal.“ (Jr 15:16) Jeesus kasutas sarnast metafoori: „Inimene ei ela üksnes leivast, vaid igast sõnast, mis lähtub Jumala suust.“ (Mt 4:4)

Meie laisk langenud loomus armastab mugavust, mida pakub elamine harjumuspärases rutiinis.

Toit jõuab iga sinu keharakuni ja toidab neid. Toitained suunatakse sinna, kus neid kõige rohkem vajatakse. Ilma toiduta sa sured. Samamoodi tuleb Piiblit omaks võtta, et Jumala mõtted saaksid tungida sinu meelde ja järk-järgult muuta seda, kes sa oled. Kuidas seda omaks võtta? Nii lugedes kui ka selle järgi elades.

Kitsas tee

Miski ei paljasta Jumala tõe jõudu nii hästi kui selle rakendamine maailmas, mis vastandub Jumalale. Jumala ettekujutus tõelisest elust läheb teravalt vastuollu meie patuste inimlike kalduvustega, ja meie laisk langenud loomus armastab mugavust, mida pakub elamine harjumuspärases rutiinis. See, nagu Jeesus õpetas, on lai tee. Meie patune loomus eelistab seda, sest see tundub lihtne. Lõpuks aga ei tundu see enam lihtne, kui inimesed

avastavad, et tegemist on tasulise kiirteega ja hind on kõrgem, kui ükski patune endale lubada saab.

Seevastu need, kes otsustavad (usust lähtudes!) elada Jumala Sõna põhimõtete järgi, avastavad, et kuigi tee on kitsas, on selle maksu juba tasunud Jumal, kes tuli inimkujul meie sekka elama. „Ma ei palu, et sa võtaksid nad ära maailmast, vaid et sa hoiaksid neid kurja eest. Nemad ei ole maailmast, nii nagu minagi ei ole maailmast. Pühitse neid tões: sinu sõna on tõde!“ (Johannese 17:15–17)

Isegi saatan teab, mida Pühakiri ütleb, ja ta teab, et see on tõde. Kui ta seda ei teaks, ei saaks Jeesus teda valetamises süüdistada; kurat oleks lihtsalt eksiteel. Ei, ta moonutab seda tahtlikult ega pane isegi pahaks, kui sa seda loed – niikaua, kui sa selle järgi ei ela.

Ta teab, et see tähendaks, et Jumala olemus – Tema nimi – oleks Vaimu poolt sinu otsaette kirjutatud ja sind leitaks koos Tallega Siioni mäel (Ilm 14:1). 🙏

Sõnum, mida maailm ikka veel vajab

Meie missioon ei ole muutunud

„Ma nägin teist inglit keset taevast lendavat; sellel oli iga-vene evangeelium, et kuulutada evangeeliumi neile, kes elavad ilmamaal – kõigile paganahõimudele ja suguharudele ja keeltele ja rahvastele. Ja ta hüüdis suure häälega: „Kartke Jumalat ning ülistage teda, sest tema kohtumõistmise tund on tulnud, ning kummardage teda, kes on teinud taeva ja maa ja mere ja vete allikad!“ Veel teine ingel järgnes talle, hüüdes: „Langenud, langenud on suur Paabel, kes oma hooruse raevuviinaga on jootnud kõiki paganaid!“ Veel kolmas ingel järgnes neile, hüüdes suure häälega: „Kui keegi kummardab metsalist ja tema kuju ning võtab tema märgi oma otsaette või oma käe peale, siis ta saab juua Jumala raevu viina, mis lahjendamata on valatud tema viha- karikasse, ning teda piinatakse tules ja väävlis pühade inglite ees ja Talle ees. Ja nende piinasuits tõuseb üles igavesest ajast igavesti; ja neil, kes kummardavad metsalist ja tema kuju, ei ole hingamist päeval ega ööl, ei ühelgi, kes võtab endale ta nime märgi. Siin olgu kannatlikkust pühadel, kes hoiavad alal Jumala kāske ja Jeesuse usku!“ (Ilm 14:6–12)

„Noh, just seda sa peaksidki jutlustama!“ Üks organisatsioon oli saatnud selle mehe hindama seitsmenda päeva adventistide evangeelseid koosolekuid. Öhtul, mil ta kohal viibis, rääkis popkultuuri mõjust meie moraalsele maailma-vaatele ning sellest, kuidas pidevate negatiivsete mõjude lubamine võib kiusatustele vastu panemise raskemaks muuta.

Vaatasin teda vaikides. Mõnikord, kui vastamisega viivitad, täidavad inimesed vaikuse, rääkides

veelgi rohkem sellest, mida nad mõtlevad. „Unusta kõik see muu kraam,“ jätkas ta. „Ma mõistan küll: hingamispäev on adventistide oluline, aga kui sa keskenduksid rohkem sellistele teemadele, siis arvan, et su teenistus võtaks tõeliselt hoo sisse.“

Sõnum, mida ei saa asendada

Mulle tuli äkki meelde Dudley M. Canright. Ta ütles kord, et kui poleks meie ainulaadset – ja rasket – sõnumit, oleks ta suurepärane jutlustaja. Ta ei saanud muidugi üldse asja olemusest aru. Adventistide jutlustajaid ei tee suurepäraseks kõnelemisoskus, vaid meie piibellik – sõnum, mis suudab võita patuste südame nagu ei miski muu. Sellel sõnumil on mõju, sest see on kindlalt juurdunud Kristuses.

Adventistide jutlustajaid ei tee suurepäraseks kõnelemisoskus, vaid meie piibellik sõnum.

Asjaolu, et see mees ei olnud seitsmenda päeva adventist, tegi kergesti mõistetavaks, miks ta kolme ingli sõnumit veel ei hinnanud. Ta polnud tegelikult ülejäänut kuulnud ja reageeris sellisele arusaamale, mida oli kuulnud sõpradelt ja internetiallikatest. Ta eelistas sisu, mis oli suuremas kooskõlas tema isiklike veendumustega.

Kahjuks ei mõtle nii mitte ainult need, kes ei kuulu adventistide hulka. Mõnikord võib kuulda, kuidas heade kavatsustega kauaegsed adventistid väidavad, et

meie sõnum on 19. sajandi jäänuk, et on aeg edasi liikuda ja muutuda sarnasemaks teiste kristlike kirikutega. Sageli avastad, et nende vastumeelsus meie õpetuste suhtes tuleneb sellest, kuidas neid neile lapsepõlves õpetati: kui nende juhendajad olid ranged ja hukkamõistvad, siis on tõenäoline, et neil jäi saamata Kristuse-keskne ja lunastav arusaam. Kahjuks on võimalik seegi, et neid lihtsalt ei õpetatudki.

Jumal ei teinud meile antud ülesandega viga ülesandega.

Meie liikumise hiljutised pöördunud ütlevad sageli, et kolme ingli sõnumid olid kõige selgem ja võimsam pilt Kristusest, mida nad kunagi näinud on – ja need, kes tegelevad hingede võitmisega, annavad tunnistust selle sõnumi väest tuua eksinud patused koju.

Vaadake hoolikalt avalikku evangeelset koosolekut. Pöörake tähelepanu nägudele. Igal öhtul viskab evangelist rahvahulga kõrvu ühe õpetusliku sööda – ja igal öhtul näete, kuidas erinevad „kalad“ tõusevad pinnale, et sööta hammustada.

Meie sõnumi erinevad aspektid kõnetavad erinevaid inimesi. Mõnikord on see just hingamispäev, mis veenab kedagi oma elu Kristusele andma. Teinekord on see surnute seisund või isegi tervisesõnum. Jumal on meile andnud justkui 28 sööda, mida inimeste kalastajatena kasutada. Kui kõik 28 põhiusku- must on ustavalt õpetatud, hakkab võrk täituma.

Kui prohvetlused on olnud õiged nii palju sajandeid – isegi aastatuhandeid –, siis teame, et Ilmutusraamatu 14. peatükk ei ole vale.

Mõned on veendunud, et meie sõnumi mõjuvus on kahanemas – et see pole postmodernsele publikule enam nii asjakohane. Kogunud evangelistid kinnitavad, et see on tõest kaugel: viimastel aastatel on nad näinud, kuidas selle sõnumi kütkestavus on kasvanud. Kuulajaskond pole mitte ainult sama suur kui kunagi varem – see on ka vastuvõtlikum. On isegi juhtumeid, kus inimesed on juba esitluse keskel püsti tõusnud, alustades spontaanselt altarikutsele vastamist enam kui 20 minutit enne esitluse lõppu.

Selle põhjuseks ei ole inimlik kõnekunst. Keskpäraseid jutlustajad, kui nad on ustavad, näevad tulemusi, mis on võrreldavad kõnekunstiga, sest see on Jumala Vaim, kes räägib kuulajaskonnaga Tema Sõna kaudu.

Ustavad ülesandele

Jumal ei teinud meile antud ülesandega viga. On raske ette kujutada, et taevas kogunetaks erakorralisele koosolekule, sest neile kangastus, et nad andsid seitsmenda päeva adventistide kogudusele vale sõnumi. „Keegi toogu pliiats,“ ütleb Gabriel, „sest me peame selle ümber kirjutama. Me lihtsalt ei arvestanud

postmodernse maailmaga ja me peame end kohandama!“

See on naeruväärne mõte; me teame instinktiivselt, et see ei ole tõsi. Kui prohvetlused on olnud õiged nii palju sajandeid – isegi aastatuhandeid –, siis teame, et Ilmutusraamatu 14. peatükk ei ole vale. Samuti ei ole vale Ilmutusraamatu 18. peatükk, mis lubab, et maailm valgustub peagi Kristuse auhiilgusega.

See liikumine ei ole määratud pimeduses hääbuma; see liigub suurejoonelise kulminatsiooni poole ja meid üllatab täielikult see, kui palju inimesi kirikusse voolab. Õde White kinnitab meile: „Tuhanded näevad ja tunnistavad tõde viimasel hetkel. /---/ Need pöördumised tõde poole toimuvad nii kiiresti, et see üllatab kogudust, ja ülistatakse ainult Jumala nime.“ (Ellen G. White, *Valitud sõnumid*, 2. raamat, lk 16)

Kuigi on tõsi, et paljud on kaotanud lootuse, et on olemas objektiivne tõde, on ekslik arvata, et inimesed on selles olukorras õnnelikud.

Ilmutusraamatu 14. peatüki hämmastavad tõed ei kaota oma tähtsust, ükskõik kui kaugele maailm näib Jumala ideaalist kõrvale kalduvat. Nende potentsiaal kasvab, kui inimesed näevad, kuidas inimeste loodud süsteemid varisevad kokku ja kogevad pettumust, mida toob kaasa selle

maailma kuningriikide usaldamine. Pettumus on jõudnud kõigi aegade tippu, ja kuigi on tõsi, et paljud on kaotanud lootuse, et on olemas objektiivne tõde, on ekslik arvata, et inimesed on selles olukorras õnnelikud. Inimese süda on loodud igavikku silmas pidades (Koguja 3:11) ning tõmme Kristuse poole muutub ainult tugevamaks, kui see langenud planeet jätkab lagunemist.

Meile on näidatud loendamatut hulka lunastatud patuseid – see on Aabrahamile antud töötuse täitumine.

Kuid isegi kui see ei oleks tõsi, peaksime ikkagi jutlustama. Lõppude lõpuks rääkis Noa 120 aastat ilma suurema lootuseta tulemustele. Me kõik teame, et ta oleks pattu teinud, kui ta oleks keeldunud seda tegemast. Siiski on üks oluline erinevus: kuigi meie maailma moraalne seisund *sarnaneb* Noa ajastu omaga, öeldi Noale kohe alguses, et laevas saab olema vaid kaheksa inimest. Meile aga on näidatud loendamatut hulka lunastatud patuseid – see on Aabrahamile antud töötuse täitumine. 🕒

Inimnäoline uskumus

Meie uskumused on isiku kohta

„Te uurite pühi kirju, sest te arvate nendest saavat igavese elu – ja just need on, mis tunnistavad minust.“ (Jh 5:39)

Polykarpos, keda kristlased tunnevad kui ülimalt vaprat 2. sajandi märtrit, rääkis sageli (võib-olla väljamõeldud) lugu apostel Johannesest, mis on talletatud varase kirikuisa Irenaeuse kirjutistes.

„On ka neid, kes kuulsid temalt,“ kirjutab Irenaeus Polykarpose kohta, „et Issanda jünger Johannes, minnes Efesoses sauna ja märgates seal Cerinthust, tormas saunamajast välja ilma pesemata, hüüdes: „Pögeneme, et mitte isegi saunamaja kokku ei kukuks, sest seal sees on Cerinthus, tõe vaenlane.““ (Irenaeus of Lyons, *Against Heresies* (Rome: Aeterna Press, 2016), rmt 3, ptk 3, lk 182)

Miks Johannes põgenes

Kui see tõepoolest nii oli (võib-olla on tegemist vaid legendiga), siis mis pani Johannese välja jooksma, nimetades Cerinthust „tõe vaenlaseks“? Cerinthus oli tuntud varane ketser, kes õpetas, et Jeesus oli pelgalt inimene, et imelist neitsist sündi ei olnud. Ta väitis, et loodu oli madalama jumaluse töö. Teda tuntakse ilmselt kõige paremini õpetuse poolest, et Jeesusest sai Messias ristimisel, aga kui Ta läks ristile, lahkus Temast jumalik võim, mis võimaldas Tal teenida, jättes maha sureliku inimese.

Sellised eksimused muutusid kristluse esimeste sajandite jooksul üha levinumaks. Need on muidugi täielikult vastuolus kõigega, mida apostlid olid õpetanud, kui nad Rooma impeeriumis evangeeliumi kuulutasid. Kuigi Johannes

ei kirjutanud oma evangeeliumi poleemikana ketserite vastu, on tema sissejuhatavad sõnad siiski nagu parandus neile, kes võisid tunda kiusatust Kristust alandada. Need kuuluvad Piibli kõige ilusamate sõnade hulka, kinnitades, et loodu oli just Kristuse enda töö. „Kõik on tekkinud tema läbi,“ tuletab Johannes meile meelde, „ja ilma temata ei ole tekkinud midagi.“ (Jh 1:3)

Sõna sai lihaks. Kreeka mõttemaailmas oli see revolutsiooniline mõte.

Johannes määratleb Jeesuse kui Logose – sõna, mis tundus kreeka filosoofidele äärmiselt huvitav. Kreeklased kasutasid seda sõna teisiti kui Johannes; kreeklaste arusaama järgi oli Logos kõikehõlmav, muutumatu põhimõte, mis hoidis universumit koos, muutumatu konstant pidevalt liikumas kosmoses. Johannes kirjeldas midagi muud – ta tugines Pühakirjale, et ilmutada Kristust. Kuid kristlusega alles tutvuv kreeka lugeja oleks võinud Johannese väite juures peatuda: Jumal, kes lõi universumi ja hoiab seda koos, See, kes andis meile elu, on isiklikult ilmunud sellele planeedile – tõelise lihast ja verest inimesena. Sõna sai lihaks. Kreeka mõttemaailmas oli see revolutsiooniline mõte.

Piibli õige lugemine

Jeesus on ülim tõde, see, mis peitub kõige taga, mida me oma meeltega kogeme. Kreeklased otsisid teadmatult Kristust, nagu paljud inimesed seda ka praegu

teevad – kuid sama tegi ka Jumala lepingurahvas. Pühast Vaimust inspireerituna hoolitses Johannes selle eest, et lisada Jeesuse järgmised sõnad: „Te uurite pühi kirju, sest te arvate nendest saavat igavese elu – ja just need on, mis tunnistavad minust.“ (Jh 5:39)

Erinevate traditsioonide teadlased on pikka aega arutanud, kuidas Piiblit kõige paremini tõlgendada, kuid selles väites annab Jeesus meile üliolulise võtme: kui te ei näe Piibli sõnades Kristust, loete seda valesti. Kui Jeesus ei ole kõige allikas ja keskpunkt, olete valesti mõistnud. Kui püüate mõista meie põhiõpetusi eraldi Kristuse isikust ja iseloomust, läheb kõik valesti. Kui sa – nagu iidised ketserid – püüad Kristust alandada... Jällegi, sa ei mõista Piibli põhisisu.

Jeesus annab meile üliolulise võtme: kui te ei näe Piibli sõnades Kristust, loete seda valesti.

Hingamispäev pole ju pelgalt reegel, see on kutse puhata Kristuse ligiolus. Ristimise õpetus on kutse vana mina ristilöömiseks ja uue elu alustamiseks, alistudes Temale, kes lõi universumi ja hoiab seda ka koos. Tervisliku elu põhimõtteid ei antud meile üksnes selleks, et pikendada meie eluiga. Piibel on inimkeha kasutusjuhend, mille on koostanud jumalik Looja, ja see näitab teed, kuidas läheneda Jumala algsele plaanile.

Kirjutades Kolossa kogudusele, mis ei olnud Johannese kodust

Efesoses eriti kaugel, selgitas Paulus hea õpetuse olemust. Rääkides saladusest, mis evangeeliumi kaudu kogudusele ilmutati, kirjutas ta: „Jumal tahtis teada anda, mis on selle saladuse kirkuse rikkus kõigi rahvaste seas; see on – Kristus teie sees, kirkuse lootus. Meie kuulutame teda, manitsedes iga inimest ja õpetades iga inimest kogu tarkuses, et seada iga inimest Jumala ette täiuslikuna Kristuses.“ (Kl 1:27, 28)

Meie uskumuste mõte

Kõik see õpetab meile midagi olulist meie missiooni kohta maailmas, mis elab kuningriigi lävel. Meie prohvetlik liikumine ei sündinud komiteede aruteludest, kuigi komiteed kindlasti kogunesid, et Piibli õpetustega tegeleda. See sündis pigem Kristusest endast, just sellest, kellest sõltub meie olemasolu. Pöörake tähelepanu sellele, kuidas Pühakiri kirjeldab meie tööd ja keskkonda, kus see toimuma peaks:

Ilma Talleta ei ole seitsmenda päeva adventistide kogudust. Ilma Talleta ei ole sõnumit, sest Tema on selle keskmes.

„Ma nägin, ennäe: Tall seisis Siioni mäel ning koos temaga sada nelikümmend neli tuhat, kelle otsaesisele oli kirjutatud tema nimi ja tema Isa nimi.“ (Ilm 14:1) Ilma Talleta ei ole seitsmenda päeva adventistide kogudust. Ilma Talleta ei ole sõnumit, sest Tema

on selle keskmes. Meie õpetuste kuulutamine eraldi Jeesuse isikust tähendab nende täielikku väärast.

On täiesti võimalik kogu elu igal nädalal mehaaniliselt ja rituaalselt hingamispäeva pidada, ilma et me kunagi tõeliselt tunneksime selle taga olevat Jumalat.

Võib-olla on kõige olulisem küsimus, mille saame oma põhiveendumusi uurides endale esitada, järgmine: „Mida see õpetab selle kohta, kes on Jeesus ja milline Ta on?“ Ja kui me hakkame neid veendumusi kellegagi jagama, peab see Kristuse-keskne arusaam olema just selle sõnumi tuum, mida me inimesele edastame. Kui hingamispäev on vaid suvaline reegel, kaotab see oma tähenduse. Kui aga hingamispäev on lepingu märk Loojaga – võimalus

läheneda sellele, kes meid lõi, ja saada Tema näo järgi ümber kujundatud –, kui see puudutab hingamispäeva Issandat ja Tema armastust meie vastu, siis mõistetakse seda päeva kui Püha Vaimu väega täidetud päeva.

Hingamispäev ei puuduta niivõrd 24-tunnist ajavahemikku, kuivõrd isikut. Kui viis, kuidas me seda teistele õpetame, seda ei peegelda, siis oleme jälle valesti aru saanud. On täiesti võimalik kogu elu igal nädalal mehaaniliselt ja rituaalselt hingamispäeva pidada, ilma et me kunagi tõeliselt tunneksime selle taga olevat Jumalat. Ilma Kristusest on see lihtsalt vaba päev. Aga Kristusega on see päev, mis täidab hinge, meenutades meile, kust me tuleme, kes me oleme ja kuhu suundume. See on võimas meeldetuletus, et Jeesus on kogu olemasolu mõte.

Kas Johannes põgenes saunast tõepoolest sellepärast, et seal viibis ketser Cerinthus? Võib-olla. Võib-olla on see lihtsalt üks lugu. Aga seda me teame kindlasti: Püha Vaim tagas selle, et Johannese evangeelium kinnitab üheselt mõistetavalt, et kõige keskmes on Kristus. See võtab neilt, kes võiksid olla kiusatud teisiti mõtlema, ära kõik vastuväited. 🙏

Vaimu tõeline töö

Ja mida Vaim ei tähenda

„Aga kui tema, Tõe Vaim, tuleb, juhü ta teid kogu tõesse, sest tema ei räägi iseenesest, vaid ta räägib, mida kuuleb, ja ta kuulutab teile tulevase asju. Tema kirjastab mind, sest ta võtab minu omast ja kuulutab teile.“ (Jh 16:13, 14).

Kui ma olin alles värske adventist, julgustas üks mu sõbranna mind külastama mõningaid karismaatilisi äratuskoosolekuid, mis toimusid linna teises otsas. Mõtlesin, et kui tahan temaga oma usust rääkida, pean ehk näitama valmisolekut arvestada tema seisukohaga.

Tagantjärele vaadates sai selgeks, et sel koosolekul osalemine polnud sugugi hea mõte. Jutlustaja pidas jutluse, mis mind üllatas. „Siit leiame te Püha Vaimu,“ ütles ta, viidates renditud saalile, kuhu olime kogunenud. See oli esimene märk sellest, et midagi oli väga valesti: Pühakiri ei nõua, et te peaksite Jumala Vaimu leidmiseks osalema konkreetse jutlustaja koosolekutel. Teda on võimalik leida igal pool, kus parajasti viibite. Kõneleja jätkas: „Umbes kahe või kolme päeva pärast kaob Püha Vaimu õnnistus ja te peate tagasi tulema, et seda juurde saada.“

Siin oli piibellikust seisukohast veel üks suur probleem: Jumal ei ole määranud ühtegi inimest oma õnnistuste ainsaks jagajaks. Jumala Vaim ilmutab end kindlasti usklike kogunemistel; selle tõestuseks on Apostlite tegude raamatus ptk 2 kirjeldatud dramaatiline Vaimu väljavalamine usklike kogunemisel. Jumal õnnistab küll üksikute inimeste jutlustamist oma Vaimu kohalolekuga, kuid see konkreetne jutlustaja ei olnud Peetrus ja see kogunemine

ei olnud kindlasti mitte nelipühi päev.

Siis tuli viimane löök – sõnad, mis sundisid mind ennast kokku pakkima ja kiiresti saalist lahkuma. „Et saada Vaimu,“ jätkas pastor, „peate tühjendama oma meele ja laskma sel lihtsalt juhtuda.“ Selle peale hakkasid inimesed mu ümber maha kukkuma ja kontrollimatult naerma. Olin sattunud olukorda, mida mõned nimetasid Toronto õnnistuseks – ülemaailmseks liikumiseks, mis oli lisanud traditsioonilisemale karismaatilisele usule keeltega rääkimisest püha naeru nähtuse. Aja jooksul muutus nende liikumine veelgi dramaatilisemaks, hõlmates Vaimus haukumist, samal ajal kui inimesed roomasid neljakäpukil nagu loomad. Liikuisid isegi kuulujutud, et inimesed käisid koosolekutel täiskasvanute mähkmetes, et saaksid käituda nagu väikelapsed ja näidata oma pühendumust uuesti sündimisele. Loomulikult ei leidu midagi sellist Piibli lehekülgedel.

Mida Vaim tegelikult teeb

Soovides meeleehtlikult leida tõendeid selle kohta, et Jumal tunneb neid ja tahab neid, langevad mõned inimesed lõksu, arvates, et nende teenistuste niinimetatud imed on pääsemise tõendiks. Mõnele öeldakse, et sa pole täielik kristlane, kui sa ei hakka rääkima salapärase taevases keeles.

Selle kohta pole mitte ainsatki piibellikku tõendit – kõik Uues Testamendis kirjeldatud keeltega rääkimise juhtumid hõlmasid tegelikke inimkeeli – ja see on ka täielik väärarusaam Püha Vaimu rollist. Ta ei teata oma kohalolekust mõttetute märkidega, Tema töö keskendub inimeste toomisele

risti jalamile. Jeesus ütles oma jüngritele:

„Ja kui ta tuleb, siis ta toob maailmale selguse patu kohta ja õiguse kohta ja õiguse kohta, et nad ei usu minusse; õiguse kohta, et ma lähen Isa juurde ja teie ei näe mind enam; kohtu kohta, et selle maailma vürst on süüdi mõistetud. ... Tema kirjastab mind, sest ta võtab minu omast ja kuulutab teile.“ (Jh 16:8–14)

Püha Vaim on Kristuse kohalolek selles maailmas pärast Tema füüsilist tagasipöördumist taevasesse pühamusse.

Püha Vaim on Kristuse kohalolek selles maailmas pärast Tema füüsilist tagasipöördumist taevasesse pühamusse. Tema missioon on Kristuse missioon: otsida ja päästa kadunut (Lk 19:10).

Taevaminemisel ütles Jeesus jüngritele, et nad vallutavad evangeeliumiga kogu maailma. „Te saate väe Pühalt Vaimult, kes tuleb teie üle, ja te peate olema minu tunnistajad Jeruusalemmas,“ selgitas Ta, „ja kogu Juuda- ja Samaariaal ning ilmamaa äärteni.“ (Ap 1:8) See algab, ütles Ta, kui Püha Vaim annab teile jõu. Teisisõnu, Vaim anti kogudusele eesmärgiga anda jõudu misjonitööks.

Nelipühi päeval, kui rahvahulk oli hämmastunud, et nad kuulsid Peetrust mitmes keeles rääkimas, selgitas ta neile olukorda, mille tunnistajaks nad olid, järgmiste

vapustavate sõnadega: „Et ta nüüd Jumala parema käega on ülendatud, siis ta on saanud Isalt Püha Vaimu, nagu oli töötatud, ning on selle välja valanud; seda teie nüüd näete ja kuuletegi.“ (Ap 2:33)

Vaim anti kogu-dusele eesmärgiga anda jõudu misjonitööks.

Mõnikord teeme vea, öeldes, et Püha Vaim anti jüngritele neli-pühalt; tegelikult ei olnud see päris nii. Peetruse sõnul oli Jeesus see, kes Vaimu sai, see voolas Tema kaudu kogudusele. Kogu misjoni süda on Jeesus ja Vaim teenib selles maailmas Tema eesmärgi – mitte meie omi.

Vägi ülesande täitmiseks

Juba sajandeid enne nelipühi ennustas psalmist, mis juhtub sel päeval, mil Peetrus juhib tuhandeid inimesi Kristuse juurde. Vaadake, kas mõni osa sellest lõigust tundub teile tuttav:

„Vaata, kui hea ja armas on see, et vennad üheskoos elavad! See on nagu kallis õli pea peal, mis nõrgub alla habemesse, Aaroni habemesse, mis nõrgub alla tema rõivaste palistusse, ja nagu Hermoni kaste, mis langeb maha Siioni mägedele. Sest sinna on Issand seadnud õnnistuse, elu igaveseks ajaks.“ (Ps 133:1–3)

Millal veel elasid vennad ühtsuses koos? Nelipühi päeval, kui nad olid kõik ühel meelel (Ap 2:1). Kes oli Aaron? Ülempreester. Mida sümboliseerib õli? Püha Vaimu. Pole tähtsusetu, et Peetrus ütles rahvahulgale, et Jeesus oli just „Jumala parema käega ülendatud“

(s 33). Paljud uurijad oletavad, et maine nelipühi päev oli sama päev, mil Jeesus nimetati taevas meie ülempreestriks, kui Ta sai Vaimu ja jagas seda oma kogudusega, et alustada selle Vaimu juhitud missiooni.

See tähendab, et Jeesus peab kogu meie tööd taevasest pühast juhtima; meie ei vastuta peaaegu mitte millegi eest. Püha Vaim innustab meid järgima kadunud hingede päästmisel Kristuse juhtimist, andes meile selle missiooni täitmiseks vajalikke andeid. Mitte miski – absoluutselt mitte miski – ei ole Kristuse jaoks nii oluline kui kadunud hingede päästmine. Te mäletate kindlasti, et tähendamissõnas kirjeldas Jeesus karjast, kes jättis maha 99 lammast, et leida üksainus kadunud lammas. Kui see kadunud lammas leiti, pani taevas kõik muu kõrvale, et seda sündmust tähistada.

Kogu misjoni süda on Jeesus ja Vaim teenib selles maailmas Tema eesmärgi – mitte meie omi.

Kõik taeva ressursid on suunatud kadunud patuste tagasitoomisele, mitte meie meelelahutuseks. Jumala Vaimu ei antud selleks, et usklikud saaksid jumalateenistuse ajal näiliselt imeliste võimetega üksteisele muljet avaldada. Vaimu ei saadetud selleks, et telekõnelejad saaksid rahalise toetuse eest tervenemist lubada. Teda ei saadetud selleks, et panna inimesi kontrollimatult naerma või mõttetusi välja hüüdma. Ta saadeti selleks,

et aidata meil täita seda üht ja ainsat ülesannet, mille Jumal meile on andnud.

Mitte miski – absoluutselt mitte miski – ei ole Kristuse jaoks nii oluline kui kadunud hingede päästmine.

„Seitsmenda päeva adventistid,“ tuletab öde White meile meelde, „on eriliselt seatud maailma valvuriteks ja valguse kandjateks. Neile on usaldatud viimane hoia-tus hukkuvale maailmale. Neile paistab Jumala Sõnast imeline valgus. Neile on antud ülimalt tähtis ülesanne: esimese, teise ja kolmanda inglise sõnumi kuulutamise. Ühtegi teist nii suure tähtsusega tööd ei ole. Nad ei tohi lasta millegi muul oma tähelepanu endale võtta.“ (Ellen G. White, *Tunnistused kogudusele*, 9. kd, lk 19)

Mitte midagi muud. Kui me keskendume millelegi muule, on see tähelepanu hajutamine. Kui me püüame Püha Vaimu appi kutsuda millegi muu jaoks, palume valet asja. Meile antud ülesanne on monumentaalne – tegelikult on see inimlikult võimatu. Sageli tundub see meile üle jõu käiv, kui Jumal näitab meile oma viimast sõnumit maailmale – kolme inglise sõnumit – ja palub meil seejärel minna rahvaste juurde ja seda kuulutada. See tundub täiesti võimatu ülesandena – kuni me meenutame, et selle ülesandega kaasneb kindel töötuse vägi. „Te saate väe Pühalt Vaimult, kes tuleb

teie üle, ja te peate olema minu tunnistajad.“ (Ap 1:8)

Ajalooliselt on iga samm Kristuse eesmärgis saanud jõudu Pühalt Vaimult. Ta kasutab oma kogudust – võimaldades ja andes meile jõudu –, et saaksime mõtestatult ühineda Kristuse kõrgeimate prioriteetidega.

Jumala Vaimu ei antud selleks, et usklikud saaksid jumalateenistuse ajal näiliselt imeliste võimetega üksteisele muljet avaldada.

See tundub täiesti võimatu ülesandena – kuni me meenutame, et selle ülesandega kaasneb kindel töötuse vägi.

Mis on tõend sellest, et Vaim on kogudust külastanud? Misjonitöö. Hinged. Muutunud elud. Koguduse liikmed, kes kasvavad usus, sest nad näevad, kuidas Jumal võtab nende tagasihoidlikud pingutused ja mitmekordistab need. „Ainus viis kasvada armus,“ ütleb meile inspireeritud nõuanne, „on teha omakasupüüdmatult just seda tööd, mille Kristus on meile ülesandeks andnud – osaleda oma võimete piires nende abistamises

ja õnnistamises, kes vajavad abi, mida me neile anda suudame.“ (Ellen G. White, *Tee Kristuse juurde*, lk 80)

Mis on tõend sellest, et Vaim on kogudust külastanud?

See ei ole üks kasvamise viisidest, vaid ainus viis. Palvetage kindlasti Püha Vaimu lõpliku ja aulise väljavalamise pärast. Paluge Jumalalt hilist vihma; lõppude lõpuks on see Jumala töötus, mida Ta kutsub meid endale võtma. Aga olge siis valmis Jeesusest rääkima, sest just seda Ta kutsub tegema, samamoodi nagu Ta andis Peetruse ajal jõudu varaseks vihmaks. ☺

A photograph of a person holding a dark brown leather-bound Bible. The person's face is blurred in the background, while the Bible is held prominently in the foreground, angled diagonally. The spine of the Bible has gold lettering that reads "HOLY BIBLE".

See pole pastori töö

Jumal soovib kasutada *sind*

„Teie olete maailma valgus. Ei saa jääda märkamatuks linn, mis on mäe otsas. Ega süüdata ka lampi ja panda vaka alla, vaid lambijalale, nii et selle valgus paistab kõigile majasolijatele. Nõnda paistku teiegi valgus inimestele, et nad teie häid tegusid nähes ülistaksid teie Isa, kes on taevas. (Mt 5:14–16)

„Pastor, ma arvan, et mu sõbranna võiks olla evangeeliumist huvitatud, aga ma olen üsna kindel, et ta on täna baaris, selle asemel et olla siin kirikus.“

Me astusime mööda treppi üles kiriku keldrikorruselt, kus oli just lõppenud ühissöömine. Ma peatusin hetkeks trepil, et ta saaks jätkata.

„Te peate kohe sinna minema ja ta sealt ära tooma!“ nõudis ta.

„Ma hindan väga sinu muret sõbra pärast,“ vastasin, „ja on tore, et koguduses on keegi, kes nii palju hoolib. Aga luba mul küsida: mis sinu arvates juhtuks, kui ma sellesse baari läheksin ja temaga silmitsi seisaksin?“

Kui keegi Vaimu sisendusi eirab või lükkab neid tagasi, ei ole võimalik välja töötada ratsionaalset argumenti, mis olukorda muudaks.

„Ma arvan, et kui sina, pastor, sinna läheksid ja temaga räägiksid, muudaks ta joomise suhtes meelt ja tuleks sealt ära!“ Tammy nägu muutus hetkeks elavamaks, ta oli oma seisukohas kindel ja

lootusrikas, et see sunnib mind sinna minema.

Meid ei ole kutsutud tegema Püha Vaimu tööd – kuid meid on kutsutud olema kohal nende jaoks, kellega Vaim töötab.

Tema tunne oli mõistetav; paljud inimesed näivad olevat veendunud, et vaimulikel on seminaris ära õpitud erilised argumendid ja väljendid, mida saab kasutada, et hetkega vaidlusi võita või veendumusi tekitada. Kuigi on tõsi, et hingi võitvad pastorid on sageli kogenumad kui paljud teised, on siiski pigem nii, et kui vestlema peab inimestega, kes võitlevad oma veendumustega, on pastorid täiesti võimetud neid uskumusi tekitama. Selgub, et uskumuste tekitamine on midagi, mida suudab teha ainult Püha Vaim. Kui keegi Vaimu sisendusi eirab või lükkab neid tagasi, ei ole võimalik välja töötada ratsionaalset argumenti, mis olukorda muudaks.

„Aga maine inimene,“ tuletab Paulus meile meelde, „ei võta vastu midagi, mis on Jumala

Vaimust, sest see on temale narur ja ta ei suuda seda tunnetada, sest seda tuleb mõista vaimselt.“ (1Kr 2:14)

„Tammy,“ vastasin ma, „ma ei usu, et see toimiks nii, nagu sa looad. Kui keegi saab aru, et sõber või pereliige on saatnud jutlustaja – ja see külastäik pole eriti teretulnud –, teeb see enamasti asjad veelgi hullemaks. Ma võiksin kohe sinna baari minna, aga

ta saab teada, et sina korraldasid selle, ja on tõeline oht, et see kahjustab teie sõprust.“

„Aga ta on vaimulikus ohus!“ vastas Tammy, veidi üllatunud, et ma ei uskunud, et tema idee toimiks.

Miks ma kõhklesin? Olin seda meetodit noore pastorina mitu korda proovinud ja näinud liiga palju kordi, kuidas see tagasilöögi andis; ma ei uskunud, et see toimiks. Enamasti lootsid abikaasad, et ma leian just õiged sõnad, millega veenda nende meest Jumala vastu huvi tundma. Sageli on tõsi, et kui ma suudan inimesega vabalt sõbruneda, loon ka piisavalt usaldust, et julgustada ausat uurimist ja luua avatud keskkond, kus inimene tunneb end Jeesusest rääkides mugavalt, kuid üldjuhul ei tooda inimesi Jumala kuningriiki arutelude abil.

Mõelge kõigile neile tulistele vaidlustele, mida olete sotsiaalmeedias näinud. Kui tihti olete näinud, et need lõpevad sõnadega: „Tead mis? Ma arvan, et sul on õigus!“ Tavaliselt takistab seda juhtumast uhkus.

Aga nüüd, just sel hetkel, vajab Jumal sind, et sa oleksid valguseks selles maailmas.

Teistsugune pilt

Lisaks riskile, et ta võib oma sõbranna välja vihastada, oli Tammyl veel üks levinud väärarusaam: keskaegne arusaam, et hingede võitmine on pastori – koolitatud spetsialisti – ülesanne. See ei ole Piibliga kooskõlas ning

see on tinginud paljude koguduste aeglase kasvu – või isegi negatiivse kasvu. Uue Testamendi mudelis näeme, et koguduse liige on teenija ning pastor täidab juhendaja rolli – koolitades, varustades ja julgustades kogudust hingi võitma.

Kirjas Efesose kogudusele selgitab Paulus, millised anded Jumal on andnud igaühele meist: „Tema on see, kes on pannud mõned apostleiks ja mõned prohveteiks ja mõned evangelistideks, mõned karjaseiks ja õpetajaiks, et pühi inimesi valmistada abistamistööle Kristuse ihu ülesehitamiseks.“ (Ef 4:11, 12)

Pange tähele, et pastoritele ei ole andeid antud selleks, et nad teeksid teenimistööd üksi; Püha Vaim on andnud neile volitused varustada pühasid teenimistööks. Mõnes piiblitõlkes jagab kirjavahemärk selle mõtte kaheks, justkui oleks pastori ülesanne nii pühasid varustada kui ka ise teenimistööd teha. Sellist kirjavahe-märki aga algsetes käsikirjades ei olnud, see lisati ajal, mil arusaama vaimulike rollist mõjutas tugevalt see, kuidas inimesed suhtusid roomakatoliku preestriametisse.

Pastori õige ülesanne on tekitada olukord, kus *teie* olete hõivatud ülesandega, mille Kristus on meile kõigile andnud.

„Kõik, kellele on tulnud taevane inspiratsioon,“ tuletab Ellen White meile meelde, „on usaldatud evangeliumi hoidmiseks. „Sest Jumala kaastöölised oleme meie“ (1Kr 3:9), kutsutud armastuse saadikutena esindama Teda.“ (Ellen G. White käsikiri 21, 1900, lg 30)

Te märkate, et Jeesus ei õpetanud oma kuulajatele, et *mõned teist* on maailma valgus. Ta pöördus suure rahvahulga poole, hõlmates kõiki kohalviibijaid. Paljud meist kardavad seda kutset, mõeldes, kas meil tõesti on, mida vaja, et juhtida kedagi Kristuse juurde. Tõde on aga see, et meil pole seda. Ka pastoril pole. Meid ei ole kutsutud tegema Püha Vaimu tööd – kuid meid on kutsutud olema kohal nende jaoks, kellega Vaim töötab.

Roll meile kõigile

Kui satute kokku kellegagi, kes võiks olla usust huvitatud, on loomulik kohe mõelda pastori poole pöördumisele – ja on tõi, et hea

pastor võib olla abiks. Kuid oluline on uskuda, et Jumal on selle inimese teie teele toonud mingil põhjusel. On täiesti võimalik, et just teie olete parim valik, et aidata sellel inimesel leida side Jumala kogudusega.

Kui me mõistame, et Jumal kutsub meid just sellistena, nagu oleme, koos meie andidega (ja nende puudumisega), võib see meid hirmust vabastada. Me ei pea üle võtma nende vaimulike stiile, sõnu ega maneere, keda me imetleme, mõeldes, et hingede võitmiseks peame jäljendama neid, kes on selles töös juba edukad. Kindlasti kuulake neid, et õppida asjaomaseid põhimõtteid. Samal ajal aga on äärmiselt oluline uskuda, et Jumal on sind just selleks hetkeks kutsunud just sellepärast, kes sa oled. Kui Ta vajas Paulust, siis Ta tõstis ta esile. Kui Ta vajas Lutherit või Wesleyt, siis Ta leidis nad. Aga nüüd, just sel hetkel, vajab Jumal sind, et sa oleksid valguseks selles maailmas.

Ta ei saatnud seda vaimulikest asjadest huvitatud inimest kellegi teise juurde, vaid sinu juurde.

Jah, just sind, kõigi su puuduste ja iseloomu veidrustega. Ta ei saatnud seda vaimulikest asjadest huvitatud inimest kellegi teise juurde, vaid sinu juurde... sest *selle* uue uskliku elus peagi algava loo jaoks näib Jumal arvavat, et just *sina* oled selle ülesande jaoks ideaalne. ☺

Kaanani piiril

Ülemaailmse
missiooniga

„Pärast seda ma nägin, ennäe: suur rahvahulk, keda ükski ei suutnud loendada, kõigist paganahõimudest ja suguharudest ja rahvastest ja keeltest seisis trooni ees ning Talle ees, valged rüüd üll ja palmioksad käes. Nad hüüdsid suure häälega: „Pääste on meie Jumalal, kes istub Troonil, ja Tallel!“ (Ilm 7:9, 10)

Andmed olid kogutud, uuring lõpetatud. Kaheteistkümnest eksperdist kümme olid ühel meelel: töötatud maa vallutamine on võimatu. Nende argumendid olid mõistlikud: Kaanani elanikud olid tugevamad ja paremini varustatud ning Iisraelil polnud mingit võimalust. Nende andmetega oli vaid üks probleem: need ahvatlesid kahtlema Jumala töötuses.

„Võta kätte,“ ütles Jumal Aabrahamile, „käi maa läbi pikuti ja põiki, sest ma annan selle sinule!“ (1Ms 13:17)

Kas oled tähele pannud, et Jumal palub oma rahval harva teha seda, mis tundub võimalik? Egiptusest lahkuda? Vaarao ei lubaks seda kunagi. Lahkuda teed pidi, mis lõpeb Punase mere ääres? Kuidas nad pidid selle ületama? Kaanani vallutama? Kuidas?

Kas oled tähele pannud, et Jumal palub oma rahval harva teha seda, mis tundub võimalik?

Kuid pane tähele, et kui nad 40 aastat hiljem tõepoolest töötatud

maale sisenesid, järgisid nad lepingulaegast. Jordani vesi jagunes kaheks, kui preestrid laeka vette kandsid. Kui Jeeriko müürid langesid, järgisid nad ikka veel laegast, mis oli Jumala võimu sümbol taevases pühamus.

Kas kõik, mida Jumal ütles, läheb täide?

Aga praegu nad kahtlesid Jumala töötuses, sest see lihtsalt ei tundunud mõistlik. Ainult kaks kaheteistkümnest otsustas uskuda, et kui Jumal seda palus, siis nii kindlasti ka läheb. Ja kui rahvas otsustas usaldada skeptikuid, mitte Jumala plaani, jäid nad lõpuks 40 aastaks kõrbesse kinni.

Kui nad Kaananist tagasi saadeti, ilmutas Jumal, mida Ta oli kavandanud: see oli palju enamat kui lihtsalt piiriülene luuremis-sioon või isegi mõne küla vallutamine. „Aga nii tõesti kui ma elan,“ ütles Jumal Moosesele, „kogu maailm on täis Issanda auhiilgust“ (4Ms 14:21).

See on sama lõppeesmärk, mille leiame Ilmutusraamatust, kus Jumal lubab valgustada maailma Kristuse auhiilgusega (Ilm 18:1). Meie usaldamatus ei suuda lõppkokkuvõttes nurjata Tema plaane võtta planeet tagasi ja rajada Kristuse kuningriik. Me võime seda usalduse puudumise tõttu edasi lükata, kuid me ei suuda seda peatada; maailm – kogu maailm – saab valgustatud. Te märkate, et Jumal ei öelnud: „See maa täitub Issanda auhiilgusega.“ Selle asemel võtab Ta endale kogu maailma.

Alati ülemaailmne

Olgu tegemist Vana või Uue Testamendi kogudusega, on Jumala eesmärk alati olnud sama: kogu planeet. Kuulake tähelepanelikult Tema sõnu prohvet Jesaja kaudu:

„Ma panen sind paganail val-guseks, et mu pääste ulatuks ilma-maa ääreni.“ (49:6)

„Sest vaata, pimedus katab maad ja pilkane pimedus rahvaid, aga sinu kohal koidab Issand ja sinu kohal nähakse tema auhiilgust. Ja rahvad tulevad su valguse juurde ning kuningad paistuse juurde, mis sinust kumab.“ (Js 60:2, 3)

Näib, et pimeduse jõududel on rohkem võimu, rohkem mõjuvõimu ja rohkem ressursse.

Suure võitluse reeglite kohaselt, mis põhinevad Jumala iseloomul, on Ta andnud inimkonnale märkimisväärse vabaduse. Meil on vabadus Tema juurest eemalduda ja elada nii, nagu meile meeldib (vt Ap 14:16). Maailma rahvaste olemasolu ise on tõendiks, et see vabadus on reaalne, ja Taanieli nägemuses merest tõusvad metsalised illustreerivad, kuidas see vabadus põhjustab meie plaanidele nii palju vaeva: tuuled peksavad veepinda põlvkonnast teise, põhjustades mõõtmatu valu ja südamevalu, kui võim pidevalt maailma juhtivate jõudude vahel vahetub. See on vaev, mis ei lõpe enne, kui langetatakse kohtuotsus ja Inimese Pojale antakse Tema kuningriik:

„Ja temale anti valitsus ja au ning kuningriik; ja kõik rahvad, suguvõsad ja keeled teenisid teda. Tema valitsus on igavene valitsus, mis ei lakka, ja tema kuningriik ei hukku.“ (Tn 7:14)

Meil on kiusatus tugineda uuringutele, mis näivad tõestavat, et kristlik usk on kaotamas oma positsiooni.

Jumala viimaste päevade jääk-koguduse ülesanne on sama, mis oli Iisraelil, sest Jumala armastus patuste vastu ei ole muutunud: me peame viima Kristuse valgust kõigile rahvastele. „Ma nägin teist ingliti keset taevast lendavat,“ räägib Johannes, „sellel oli igavene evangeelium, et kuulutada evangeeliumi neile, kes elavad ilmamaal – kõigile paganahõimudele ja suguharudele ja keeltele ja rahvastele. Ja ta hüüdis suure häälega: „Kartke Jumalat ning ülistage teda, sest tema kustumõistmise tund on tulnud, ning kummardage teda, kes on teinud taeva ja maa ja mere ja vete allikad!““ (Ilm 14:6, 7)

Me seisame piiril

Nagu Iisrael, leiame end nüüd seisvat otse töötatud maa piiril. Kas kõik, mida Jumal ütles, läheb täide? See on kas juba juhtunud, nagu enamiku Taanieli prohvetluste puhul, või tundub, et see toimub just praegu. Ja nagu Iisraelil, on ka meil julgustav sõnum kelleltki, kes hiilis – nägemuses

– töötatud maale ja tõi meile väljakutse olla ustavad:

„Meie ees seisavad suured raskused ja katsumused. Edasi liikumiseks on vaja palju julgust ja järjekindlaid pingutusi. Aga nüüd sõltub kõik meie usust Kaptenisse, kes on meid siiani ohutult juhtinud. Kas laseme nüüd uskmatusel sisse tulla? Kas anname nõrgalt umbusaldusele ja hirmule järele? Kas teeme kompromisse maailmaga ja pöördume taevast Kaananist ära?“ (Ellen G. White, Review and Herald, 29.11.1881) Sel hetkel on tõeline küsimus selles, kas me kordame Iisraeli viga ja jääme siia veel üheks põlvkonnaks.

Ei ole kahtlustki, et maailm on täis hirmutavaid hiiglasi. Meile näib, et pimeduse jõududel on rohkem võimu, rohkem mõjuvõimu ja rohkem ressursse. Me näeme ülesannet, mis meile on antud – sõnumit, mida meilt palutakse jagada –, ja kuigi see tekitab meis isiklikult põnevust, tunneme ka paanikat, kui mõtleme maailmale, kellega seda jagama peaksime: „See sõnum? Nendele inimestele? Kuidas?“

Jumalasse uskmiseks on vaja julgust, hoolimata sellest, mida kriitikud ütlevad.

Meil on kiusatus tugineda uuringutele – empiirilistele andmetele, mis näivad tõestavat, et kristlik usk on kaotamas oma positsiooni. Kogudused kahanevad. Noored pöörduvad usust eemale. Inimesed on loobunud

objektiivse tõe ideest. Kuidas peaksime seda maailma Kristuse kirkusega valgustama? See tundub olevat läbikukkumisele määratud missioon.

Aga siis tuletab Jumal meile meelde sama, mida Ta tegi sel päeval, kui Iisrael otsustas väljakutse tagasi lükata: „Pärast seda nägin ma veel teist ingliti, kellel oli suur meelevald, tulevat taevast alla, ning maailm läks valgeks tema hiilgusest.“ (Ilm 18:1)

Jumal kutsub meid üles võtma enda omaks maailm, mis kuulub Talle. Tõsta oma jalg. Ületa hirm ja astu üle piiri Kaananisse. Mõista, et Jumalasse uskumiseks on vaja julgust, hoolimata sellest, mida kriitikud ütlevad. Ole ustav. Räägi kellelegi sellest, mida sa Jeesusest tead. Ole osa valgusest, mis hakkab maailma valgustama. 🕯

Kuni Ta tuleb

Ustav lõpuni

See artikkel on väljavõte Ellen G. White'i raamatu „Apostlite teod“ 49. peatükist „Pauluse viimane kiri“. Seitsmenda päeva adventistid usuvad, et Ellen G. White'il (1827–1915) oli tema enam kui 70 aastat väldanud avaliku teenistuse jooksul piibellik prohveteerimise and.

Kogu oma pika teenistusperioodi kestel ei kaldunud Paulus kordagi kõrvale ustavusest oma Õnnistegijale. Kus ta ka iial viibis – talle otsa põrnitsevate variseride ees, Rooma võimude ees, metsiku rahvahulga seas Lüstras, süüdimõistetud patuste keskel Makedoonia vangikongis, hukkumisele määratud laeval paanikas meremehi veendes või end üksinda Nero ees kaitstes – kusagil ei häbenenud ta Jumala riigi tööd. Tema kristliku elu üksainus suur eesmärk oli teenida Teda, kelle nimi oli teda kord täitnud põlgusega. Sellest eesmärgist ei olnud suutnud teda väärata mingi vastupanu ega tagakiusamine. Teda toetas ja kinnitas usk, mis oli muutunud harjutamisega tugevaks ja ennastohverdamisega puhtaks.

Tõeline Jumala tööline ei hoidu kõrvale raskuste ega vastutuse eest.

Tõeline Jumala tööline ei hoidu kõrvale raskuste ega vastutuse eest. Allikast, mis on alati nende päralt, kes otsivad siiralt jumalikku väge, ammutab ta jõudu, mis teeb ta võimeliseks astuma vastu kiusatustele ning neist võitu saama, samuti täitma kohustusi, mida Jumal on temale asetanud. Jumala arm, mille ta vastu võtab, avardab tema võimeid õppida tundma nii Jumalat kui ka Tema Poega. Tema hinges tärkab suur igatsus osutada Meistrile vastuvõetavat teenistust. Sedamööda, kuidas ta sammub kristlikul teel edasi, saab ta üha tugevamaks „armus, mis on Kristuses Jeesuses“. See arm võimaldab tal anda ustavalt tunnistust sellest, mida ta on kuulnud. Ta ei põlga ära ega suhtu

hooletult teadmistesse, mille ta on saanud Jumalalt, vaid annab need edasi ustavaile kaasvõitlejaile, kes omakorda õpetavad teisi.

Jumal on taganud küllaldased vahendid edukaks võitluseks maailmas valitseva kurjusega.

Oma teises kirjas Timoteosele seadis Paulus noorema tööliste kõrge ideaali, osutades kohustustele, mis temal kui Kristuse töölisel lasusid. „Püüa hoolega osutada Jumala ees kõlblikuks“, kirjutab apostel, „töötajana, kel pole tarvis häbeneneda, kes tõe sõna kuulutab õigesti.“ (2:15) „Põgene noorusea himude eest! Taotle õiglust, usku, armastust ja rahu nendega, kes Issandat appi hüüavad puhtast südamest! Aga sõgedad ja kasvatamatud arutlemised lükka tagasi, teades, et need tekitavad tülisid. Issanda sulasel ei ole tarvis tülitseada, vaid ta olgu lahke kõikide vastu, osav õpetama, valmis kannatama kurja, kes tasadusega kasvatab vastupanijaid selleks, et ehk Jumal annab neile meeleeparandust tõe mõistmiseks.“ (22–25)

Apostel hoiatas Timoteost valeõpetajate eest, kes püüavad kogudusse tungida. „Aga see olgu sul teada“, kirjutab ta, „et viimseil päevil tuleb raskeid aegu, sest siis on inimesi, kes on enesearmastajad, rahaahned, kelkijad, ülbed, teotajad, sõnakuulmatud vanemaile, tänamatud, nurjatud /—/, kellel on küll jumalakartuse nägu, aga kes on salanud selle väe. Niisuguseid väldi!“ (3:1–5)

„Kurjad inimesed ja petised lähevad aga ikka pahemaks, eksi-des ise ja eksitades teisi. Aga sina püsi selles, mida sa oled õppinud ja usaldanud, teades, kelle käest sa oled õppinud, ja kuna sa tunned lapsest saadik pühi kirju, mis võivad sulle tarkust anda päästeks usu kaudu, mis on Kristuses Jeesuses. Kogu Pühakiri on Jumala sisendatud ja kasulik õpetamiseks, noomimiseks, parandamiseks, kasvatamiseks õiguses, et Jumala inimene oleks täiesti varustatud ja valmis igale heale teole.“ (3:13–17) Jumal on taganud küllaldased vahendid edukaks võitluseks maailmas valitseva kurjusega. Piibel on arsenal, kust võime saada varustuse selleks võitluseks. Meie niuded peavad olema võõratatud tööga. Meil peab olema seljas õiguse soomusrüü. Käes peab meil olema usukilp ja peas päästekiiver. Vaimumõõgaga, mis on Jumala Sõna, peame tegema endale teed läbi takistuste ja patu püüniste.

Paulus teadis, et koguduse ees seisavad ohtlikud ajad. Ta teadis, et need, kellele on usaldatud koguduse juhtimine, peavad töötama ustavalt ja tõsiselt. Seepärast kirjutab ta Timoteosele: „Ma vannutan sind Jumala ja Kristuse Jeesuse ees, kes tuleb kohut mõistma elavate ja surnute üle, ning tema ilmunise ja tema kuningriigi nimel: Kuuluta sõna, astu esile, olgu aeg paras või ärgu olgu, noomi, manitse, julgusta igati pika meelega ja õpetamisega.“ (4:1, 2)

Kartes, et Timoteose pehme, alluv iseloom võib mõjutada teda hoiduma teatud olulisest osast evangeeliumitöös, manitses Paulus teda ustavalt noomima patte ning isegi teravalt sõitlema neid, kes on süüdi suurtes pahedes. Ometi pidi ta seda kõike tegema „pika meelega ja õpetamisega“. Ta pidi ilmutama Kristuse kannatlikkust

ja armastust, selgitades ja kinnitades oma noomitusi Jumala Sõna tõdedega.

Inimliku tarkuse uhkuses, Püha Vaimu mõju põlgamise ning sallimatuse kaudu Jumala Sõna tõdede suhtes viiakse paljud, kes tunnistavad end kristlasteks ning peavad end isegi võimeliseks teisi õpetama, nii kaugele, et nad hül-gavad Jumala nõudmised. Paulus teatas Timoteosele: „Sest tuleb aeg, mil nad ei salli tervet õpetust, vaid otsivad endile oma himude järgi õpetajaid, kes kõditavad nende kõrvu, ja pööravad end eemale tõest ning pöörduvad müütide poole.“ (s 3, 4)

Apostel ei viita siin inimestele, kes tunnistavad end avalikult uskmatuks, vaid nimekristlastele, kes juhinduvad oma kalduvustest ning muutuvad seega iseenda orjaks. Sellised inimesed on nõus kuulama vaid neid õpetusi, mis ei noomi nende patte ega mõista hukka nende lõbuarmastavat teguviisi. Kristuse ustavate sulaste otsekohesed sõnad pahandavad neid ning nad valivad endale õpetajad, kes neid kiidavad ja meelitavad.

Jumal on oma tahte teatavaks teinud ning inimeste poolt on rumalus teha küsitavaks sõnad, mis on lähtunud Jumala suust. Pärast seda, kui on kõnelnud Igavene, Lõpmatu Tarkus, ei või inimesel enam olla kahtlevaid küsimusi, mida ta peaks ise lahendamaks. Kõik, mis temalt nõutakse, on seada oma elu tõsiselt ja otsekoheselt kooskõlla Jumala väljendatud tahtega. Sõnakuulmine on ülim, mida dikteerib nii mõistus kui ka südametunnistus.

Paulus jätkas oma manitsust: „Aga sina ole igati kaine, kannata kurja, tee evangeeliumikuulutaja tööd, täida oma hoolekandetööd!“ (s 5) Paulus oli lõpetamas oma

tööd ning ta soovis, et Timoteos asuks tema kohale, hoides kogudusi vaenlase väljamõeldiste ja eksiõpetuste eest, mille abil see püüab nii paljudel viisidel kristlasi evangeeliumi lihtsusest eemale viia. Ta manitses Timoteost hoiduma kõigist ilmalikest ettevõtmistest, mis takistaksid teda täielikult Jumala tööle pühendumast. Paulus andis talle nõu kannatada rõõmuga vastupanu, teotust ja tagakiusamist, mis on tema ustavuse tagajärg, ning tõestada oma kõlblikkust Jumala töölisena, kasutades ära kõik tema käsutuses olevad vahendid, et teha head neile, kelle eest Kristus suri.

Jumal ise kannab hoolt oma karja eest, kui ka alamkarjased peaksid langema.

Paulus elas läbi tõdesid, mida ta õpetas, ning selles seisnes tema kuulutuse jõud. Alati tunnetas ta sügavalt oma vastutust ning töötas lähedases ühenduses Temaga, kes on kõige õiguse, halastuse ja tõe allikas. Ta klammerdus Kristuse risti kui oma edu ainsa tagatise külge. Armastus Õnnistegija vastu oli raugematu motiiv, mis andis talle jõudu konfliktides enese minaga ning võitluses kurjuse vastu, kui ta Kristust teenides maailma vaenulikkuse ja vaenlaste vastupanu kiuste edasi sammus.

Meie hädaohtlikel päevil vajab kogudus selliste tööliste armeed, kes on sarnaselt Paulusega harjutanud end kasulikule tööle, kel on sügavad läbielud Jumala asjades ning kes on tõsised ja innukad. On vaja pühitsetud

ennastohverdavaid mehi, kes ei kohku tagasi katsumuste ja vastutuse eest, kes on vaprad ja ustavad, kelle südames elab Kristus kui „au lootus“ ning kes „kuulutavad Sõna“ huultega, mida on puudutanud püha tuli. Selliste tööliste puudumise pärast kiratseb Jumala töö, saatuslikud eksiõpetused rüvetavad surmava mürgina kristlaste moraali ning hävitavad suurema osa inimkonna lootused.

Kui ustavad, tööst kurnatud lipukandjad oma elu tõe pärast ohverdavad, kes asuvad siis nende asemele? Kas meie noored mehed võtavad üle oma isade püha töö? Kas nad valmistuvad täitma kohti, mis jäävad ustavate tööliste surma järel tühjaks? Kas pannakse tähele apostli manitsust, kas võetakse kuulda tema üleskutset kohuse-täitmisele hoolimata isekuse ja auhanuse kütkestavast mõjust noortele?

Paulus lõpetas oma kirja isiklike läkitustega mitmetele inimestele ning kordas oma tungivat palvet, et Timoteos tuleks peagi tema juurde – kui võimalik, siis enne talve saabumist. Ta kõneles oma üksindusest, kuna mõned sõbrad olid ta reetnud ning teised viibisid vajaduse sunnil eemal. Juhuks, kui Timoteos peaks kõhklema, kartes, et Efesose kogudus võiks tema kohalolekut vajada, mainis Paulus, et oli juba Tühhikose tema asemele saatnud. Ta rääkis ülekuulamisest Nero ees ja sellest, kuidas vennad ta maha jätsid. Samas mainis ta seaduselepingule ustava Jumala kinnitavat armu.

Paulus lõpetas oma kirja, usaldades armastatud Timoteose suure Peakarjase hoolde. Ta oli kindel, et Jumal ise kannab hoolt oma karja eest, kui ka alamkarjased peaksid langema. 🙏

Rajatud Piiblile

Keskendunud misjonile

Kas oled kunagi unistanud, et teed midagi Jumala heaks, midagi suurt Tema teenistuses – näiteks oleksid kangelane või muudaksid maailma? Mul on sulle hea uudis: kui sa oled elus, siis oled sa ka kutsutud. Sul on ka kaks valikut: kas liituda Jeesuse ridadega või muutuda vaiki-misi pimeduse tööriistaks.

Saatan tahab sind hävitada. Jumal tahab sind päästa. Valik peaks ju olema lihtne, eks? Aga miks siis nii paljud inimesed kõhklevad, kas võtta Jumala missioon vastu? Võib-olla nad kardavad, et see on liiga raske, või ei taha nad oma patusele inimloomusele „ei“ öelda. Või ehk ei mõista nad, kui reaalne on hea ja kurja vaheline võitlus (loodame, et selle nädala lood muudavad seda!).

Aga Jumala „käes pole ükski asi võimatu“ (Luuka 1:37). Kas sa usud, et Jumal suudab sinu elus suuri asju teha? Usu ikka! Võta nüüd kätte oma mõök (Piibel) ja keskendu missioonile. Kui sa hingad, kui sa praegu neid sõnu loed või kuuled – siis Jumal kutsub sind.

Käia koos Jumalaga

Üksinda teel

„Edasi, kristlikud sõdurid!“ kostis vali hää jalgrattakellade helina ja innuka jutuvadinaga segunedes. Abby kohendas oma jalgrattakiivrit. Ta oli kiriku jalgrattamatka juba nädalaid oodanud!

Varsti asus rühm teele. Ühelt poolt ääristas asfalteeritud rada tihe mets ja teiselt poolt kõrge võrkaed. Rühm ületas väikese mäe, millele järgnes järsk langus. Abby jõudis esimesena alla ja ta tuli jalgrattalt maha, et ümbrust uurida. Just seal märkas ta tee ääres ühte konti! Kas mõni suur loom jättis selle siia, mõtles ta kergelt värisedes.

Ülejäänud rühm ei peatunud, nii et ta hüppas jalgrattale ja kihutas sõpradele järele. Pärast mitut kilomeetrit tegi keegi ettepaneku tagasi pöörata. Kui Abby märkas, et ka ema teeb U-pöörde, tundis Abby kergelt pettumust. „Kas me peame tõesti tagasi minema, ema?“

„Kullake, mu jalad ei pea vastu, kui me veel palju kaugemale sõidame,“ ütles ema naerdes. „Pealegi ootavad su isa ja väikevend meid parklas auto juures.“

Abby silmad löid särama. „Ema, kas ma võin ees sõita?“ Uue energialaenguga sõitis ta esimese kurvi taha. Järgmist kurvi läbides tundis ta end väga iseseisva ja tugevana; siis märkas ta, kui tühi rada oli. Autod kihutasid aia taga mööda ja paremal pool pikenesid varjud pimedas metsas.

„Võib-olla peaksin ümber pöörama ja tagasi minema,“ mõtles ta. „Aga ei, parkimisplats peab olema järgmise kurvi taga. Ma olen peaaegu kohal!“

Minutid möödusid, kuid parkimisplatsi polnud ikka veel näha. Kui Abby taipas, et on rajal üksi, hakkas ta kiiremini sõitma ja tema süda hakkas tugevalt põksuma, kui kaks jalgratturit temast pead noogutades möödusid. Siis märkas ta

eespool mäge – ja talle tuli meelde see kont. Kuidas ta võis selle unustada! Aga ma olen liiga kaugele sõitnud, et tagasi pöörata, mõtles ta paanikasse sattudes. Ma olen lihtsalt liiga kaugele sõitnud.

Ta palus, et läheduses ei luusiks ühtegi metslooma. Hetkeks kujutas ta ette, et rajal kükitab puuma. Ja siis oli ta juba sellest hirmutavast kohast möödas. Tundus, et möödunud oli terve igavik, enne kui ta parklat nägi. Imeline vaatepilt! Ta tormas isa juurde ja seletas, mis oli juhtunud.

Mõni aeg hiljem nägi ta kauguses üksildast kuju, kes jooksis raja suunas. See oli ema – ta oli hingetu ja nuttis. Abby jooksis talle vastu. „Oh, Abby, ma olen nii rõõmus, et sinuga kõik hästi on,“ ütles ema teda kallistades. „Miks sa minust ette sõitsid?“ „Palun vabandust, ema,“ tunnistas Abby, pisarad silmis. „Ma ju küsisin, kas ma võin ette sõita, eks?“ „Küsisid küll,“ vastas ema. „Aga sa ei oodanud mu vastust.“

Kas oled kunagi Jumalast ette jooksnud? Õpi Abby veast; kui sa kunagi ära ei lähe, säätad end südamevalust ja kannatustest! Sa ei pea kunagi üksi käima! Kogu oma elu jooksul sosistab saatan sulle palju valesid, seega pea meeles: sa pole kunagi läinud liiga kaugele, et

koju tagasi tulla. Pole oluline, mida sa oled teinud, mida oled näinud, mida teised on öelnud või mida sa ise võid arvata – Jeesus hindab sind. „Ma olen sind armastanud igavese armastusega,“ ütleb Ta (Jr 31:3). Ta tahab olla su kaaslane. Kas sa tahad Temaga koos kõndida? Kui jah, siis ulata Talle oma käsi ja süda – ning vaata rõõmsalt tulevikku, sest su elu missioon on alles alanud! 🕯️

**Pea meeles, et
sa ei ole kunagi
kodust liiga
kaugel.**

Iseenda alistamine

Vähe on palju

Ma kujutan ette, et Matteuse evangeliumi 14:13–21 kulges umbes nii:

„Midagi on õhus, ma tunnen seda,“ pomises Naatan, kui aknast puhus sisse kerge tuuleõhk.

„Hmm,“ ütles ema. „Võib-olla tuleb täna järvel torm.“

„See pole see, ema,“ kinnitas poiss. „Kas sa näed kõiki neid inimesi, kes siit mööda lähevad? Midagi imelikku on teksil.“

Lähemalt uurides selgus, et Naatanil oli õigus – selles piirkonnas viibis salapärane, imetegusid tegev Vööras, ja igasuguseid inimesi rändas samas suunas. „Palun-palun, kas ma võin Teda vaatama minna?“ palus Naatan. „Ma tahan kuulda, mis Ta räägib.“

Naatani ema peatus hetkeks. „Oota natuke, kuni ma sulle lõunasöögi kaasa panen.“ Varsti oli tal käes korv, milles oli mõni leib ja kaks väikest kala. „Nii, Naatan – ole ettevaatlik. Ära liiga kauaks jää!“

Jeesust leida polnud raske. Tuhanded inimesed olid Tema ümber kogunenud, ümbritsetuna aasalliledest ja kõrge rohust, kust avanes vaade kaunile järvele. Naatan läks Õpetajale nii lähedale, kui ta julges, ja istus siis maha kuulama. Ta kuulas nii pingsalt, et kui Jeesuse jünger tema juurde astus, ta vaevu märkas seda. „Vabandust, noor mees,“ kõlas sõbralik hää. „Kas sa oleksid nõus oma lõunasööki Meistriga jagama?“

Naatan neelatas, noogutas ja mõistis äkki, kui tühi tema kõht oli. „Aga seal pole palju – ainult viis leiba ja kaks väikest kala.“

Jünger naeratas. „Sellest piisab.“

Naatan pilgutas silmi. Kui ta mõtles preestritele nende kallites rüüdes, suurejoonelistele sõnadele ja lugematutele reeglitele, ei tundnud ta end kunagi piisavalt heana, et Jumala ees olla. Aga jüngri sõnad andsid talle uut lootust – lootust, et Jumal ei lükka tagasi isegi kõige väiksemat kingitust, kui see tuleb südamest.

Ta vaatas, kuidas tema lõunasöök Jeesuse kätte jõudis. Kui lahke Õpetaja naeratas ja talle otse silma vaatas, tundis Naatan, et Jeesus

teadis temast kõike ja armastas teda ikkagi. Teistmoodi ei ole seda võimalik kirjeldada, imestas Naatan.

Jeesus palus lõunasöögile õnnistust ja hakkas siis leibu tükkideks murdma. Naatani silmad läksid üllatusest suureks – selleks ajaks oleksid tema ema viis leiba pidanud juba otsa saama. Ometi tõmbas Jeesus välja üha uusi leibu ja kalu. Tuhanded inimesed istusid mäenõlvadel ja sõid kõhu täis!

Naatan haaras odraleiva ja uuris seda. „Ma hoian käes imet,“ mõtles ta endamisi. „Ja mõelda vaid, et Jeesus kasutas selle teostamiseks seda vähest, mis mul oli!“

Võib-olla oled ka sina sattunud mõnikord kiusatusesse arvama, et su elu ei tähenda suures plaanis eriti midagi. Aga kui Jeesus toitis üle 5000 inimese ühe väikese poisi lõunasöögiga, mis sa arvad, mida Ta suudab teha sinu eluga, kui sa selle Talle annad?

Naatanil ei olnud vaja täiskasvanuks saada, et Jumala heaks midagi suurt teha. Tema lõunasöögi kingitus – ja tema südame kingitus – võisid tunduda väikesed, kuid Jeesuse silmis olid need hindamatud. Kuidas on sinuga? Kas sa annad Talle oma hetked? Miski pole liiga suur – ega liiga väike –, et see Jeesusele anda.

Kui sa annad end Talle, võimaldad Tema võim-sal jõul sinu kaudu tegutseda. Just nii saab meil olla aare savianumates (2Kr 4:7). Sina oled anum, Tema on aare. Koos moodustate te imelise meeskonna! 🙏

**Sina oled anum,
Tema on varandus.
Koos moodustate te
imeline meeskonna!**

See aare on
meil aga saviastjates,
et võrratult suur vägi
oleks Jumala oma
ja ei midagi meist.

2. Korintlastele 4:7

Kui soovid, lõika järjehoidja välja ja kleebi paksemale paberile.

Ela seda läbi

Põld on leekides

Tim teadis tulekahjudest kõike. Ta teadis, kuidas neid mitte tekitada, kuidas neid kustutada ja mida teha, kui ta ise põleks (peatu, heida maha ja veereta end). Ema rääkis talle metsatulekahjude statistikast ja tulekahjudest, mis laastasid maapiirkondi. Ema ostis talle isegi tuleohutuse kleebiseid, et ta saaks neid sõpradega jagada. Ja eelkõige rõhutas ema, et ta ei tohi kunagi tikkudega mängida. Kõigist Timi kooli poistest ja tüdrukutest teadis just tema tuleohutuse kohta kõige rohkem.

Kuid sügaval sisimas tahtis Tim tulega mängida. Väliselt oli ta kuulekas ja koostööaldis, kuid sisimas ootas ta võimalust – iga hetke, mil

ema tähelepanu võiks hajuda –, et haarata tikupakk ja libistada see taskusse. Ja tõepoolest, see päev saabus.

Teel kooli patsutas Tim oma taskus olevat kuhja ja mõtles, mida ta selle keelatud aardega teeb. „Leian ohutu koha, kus tikk süüdata,“ planeeris ta.

Koolist koju kõndides möödus Tim suurest põllust, mille ääres oli väike ait. Teisel pool teed ei elanud kedagi ja kui Tim rohu sisse varjus, oli ta möödujatele nähtamatu. Põnevusega lükkas ta rohu kõrvale ja süütas tiku. Leek helkis tuules. Timi silmad särasid lummusest, kui leek tikku mööda alla otsa poole liikus. „Ai!“ hüüatas Tim. Mõtlemata viskas ta põleva tiku rohu sisse, kust ta, kuigi püüdis küll, leeki kustutada ei suutnud. Tuli haaras kuiva rohu ja levis seejärel põllule.

Tim sai peagi aru, et ta ei suuda tulekahju peatamiseks midagi teha. Tühja kõhuga kõndis ta ülejäänud tee koju ja astus vaikides majja.

„Tere, kullake,“ ütles ema kõögist. Äkki ahmis ta õhku. „Ma näen, et tee ääres olevalt põllult tõuseb suitsu. Peame helistama tuletõrjessel!“

Tim jooksis koos emaga tagasi põllule, kus higistavad mehed võitlesid kontrolli alt väljunud leegi peatamise nimel. Ilus põld muutus söestunud maaks ja ait põles maatasa. Kui tuli oli kustutatud, ei tundnud Tim kergendust: ta mõistis, et tema sõnakuulmatus oli linnale palju raha maksma läinud ja seadnud ohtu inimeste elu. Timi jaoks oli tuleohutusala teadmine hea, kuid sellest ei piisanud. Ta pidi tegutsema vastavalt sellele, mida ta teadis.

Kuidas on sinuga? Võib-olla on sul palju teadmisi Piiblist, kuid sa ei järgi seda, mida Piibel õpetab. Kui sa tead nagu Tim, mis on õige, kuid ei ela selle järgi, palu Jumalalt abi! Ta kutsub sind tegema enamat kui lihtsalt rääkima Tema headusest või näiliselt Tema käskudele kuulekas olema – Ta kutsub sind olema tunnistaja. Jumala tunnistajaks olemine ei tähenda, et sa oled täiuslik, vaid et sa palud Jumalalt abi, et anda endast parim. Sul on üks elu: ela seda Jeesusele! ✨

Sul on üks elu, ela seda Jeesusele!
Sinu eluviis räägib Jumala armastusest rohkem kui su sõnad.

Kuula Püha Vaimu

Oht puuhunnikus

Luukas vaatas õue üle, otsides midagi huvitavat. Tema isa ja vanaema olid verandatrepil juures vestlusesse süvenenud ning Luukasel oli uskumatu igav. Kui ta märkas õues suurt küttepuuhunnikut, löid tema silmad särama ja ta tormas selle poole.

„Ära mine küttepuuhunniku lähedale.“ Hää! Luukase peas pani ta hetkeks seisma. Kas Jumal räägib minuga? Ta ei olnud kindel. Ta on ju alles laps! Aga ta teadis, et tahab selle puuhunniku otsa ronida. Ma ei näe seal mingit ohtu, mõtles ta. Ta

kehitas õlgu ja jätkas allamäge jooksmist, kuni jõudis suure puuhalu juurde ja hakkas ronima.

Äkki täitis vali heli ümbruse ärevusega. Vaid mõne meetri kaugusel Luukast oli keras pikk pruun madu, kes valmistus ründama. Hetkega tardus Luukas paigale. Ta polnud oma elus varem kunagi lõgismadu näinud! Ometi teadis ta instinktiivselt, et ta on ohtlik. Mida teha? Ta hakkas karjuma ja taganes – ja siis mõistis Luukas oma õuduseks, et tema väike vend Daniel oli tema järel puuhunniku juurde tatsanud ega paistnud ohtu märkavat!

Isa jooksis kohale. „Lõgismadu!“ hüüatas ta. Vanaema haaras Danieli käest ja tõmbas ta maost eemale. Luukase süda puperdas, kui ta mäest üles majja jooksis, kus ema neid mõlemat kallistas. „Kiidetud olgu Jumal, et te hammustusest pääsesite,“ ütles ta ikka ja jälle. Tema käed värisesid ja silmad täitusid pisaratega.

„Ema, ma kuulsin oma peas häält, mis ütles mulle, et ma ei tohi puuhunniku juurde minna,“ tunnistas Luukas hiljem.

„See oli Püha Vaimu hää!“, vastas ema. „Kuula seda häält, ja kui sa suuremaks kasvad, päästab see sind paljudest raskustest.“

„Mulle tuleb ju palju mõtteid pähe. Kuidas ma tean, millised neist on Püha Vaimult?“ imestas Luukas.

„See on hea küsimus,“ vastas ema mõtlemiseks hetkeks peatudes. „On oluline veeta aega Piibliga. Kui sa loed Jumala Sõna, siis õpid Tema häält tundma. Püha Vaim ütleb sulle alati, et tee seda, mis on õige, ja sa saad neid mõtteid võrrelda sellega, mida oled Piiblist õppinud.“

Luukasel jooksid külmavärinad üle selja, kui ta mõtles, kui lähedale ta oli jõudnud lõgismao

juurde, ja ema pani oma käe talle õlale. „Jumal hoiatab meid Matteuse evangeeliumis 26:41, et me peaksime valvama ja palvetama, sest meil on vaenlane, kes tahab meid hävitada.“

„Kurat.“

„Jah, just nii,“ noogutas ema.

„Aga ta ei võida,“ ütles Luukas. „Jeesus võidab. Ja ma teen oma parima, et kuulata Tema häält.“

„See ongi valveloleku ja palvetamise oluline osa,“ naeratas ema. „Meie ainus tõeline varjupaik on Jeesuses. Kui sa kuulad Püha Vaimu, siis ei ole sa mitte ainult õnnistatud ja taevale lähemal, vaid sa muutud ka võimaks tunnistamisvahendiks Jumala käes. Nii saadki täita Tema missiooni oma elus.“

Luukas mõtles hetke. „Ma ei tea täpselt, mida Jumal tahab, et ma teeksin, aga mul on praegu üsna hea mõte – kuulata Tema juhiseid.“

Ema naeratas, sest Luukas oli oma vanuse kohta äkki ülimalt tark. „See on täiesti õige,“ ütles ta. „Lase Jumala Sõnal ja Vaimul end juhtida.“ ✨

Kui sa kuulad Püha Vaimu, siis sa oled tänu sellele õnnistatud ja taevale lähemal, aga lisaks sellele oled sa Jumala käes võimas tunnistus teistele.

Palveta ja mine

Kui ema palvetas

Jumal otsib alandlikke inimesi, kes on valmis taeva nimel misjonitööd tegema – isegi kui see tähendab vaid lihtsat telefonikõnet, mõnda sõna või siirast palvet. Kas oled valmis peatuma ja kuulama Tema häält?

Ilmateade hoiatas läheneva tormi eest, mille tuulepuhangud ulatuvad üle 60 miili (96 kilomeetrit) tunnis. Kui taevas tumenes ja tuul hakkas uluma, juhtis Bryce oma autot ettevaatlikult kodu poole. Kevadised tormid polnud tema kodukohas Ameerika Ühendriikide idaosas midagi ebatavalist, kuid harva olid need nii tugevad.

Kodus tundsid Bryce'i vanemad, et see torm on eriti raevukas. Äike ja välk muutusid üha tugevamaks, kui tugev tuul puid raputas ja oksid maha kiskus. „See läheb palju hullemaks, kui me arvasime,“ märkis ema. „Ma tunneksin end paremini, kui teaksin, et Bryce ei sõida tormiga.“

„Jumala inglid on temaga,“ ütles isa ja puudutas õrnalt ema õlga. „Ta on heades kätes.“

Kui tuul muutus ulgumisest pea kohal mööduva rongi mürinaks, otsisid vanemad turvalisuse nimel varju tagumises vannitoas – eemal akendest ja välisseintest. Nad kükitasid koos ja palvetasid oma poja ohutuse eest. Siis tõstis ema äkki pea. Midagi sundis teda midagi tegema. „Helista Bryce'ile. Helista talle kohe!“

„Olgu,“ ütles isa, sirutades käe mobiiltelefoni järele.

Samal ajal püüdis Bryce vaevu teed näha, kui tuul ja vihm autot raputasid. Klaasipuhastid suutsid vaevu vett tuuleklaasilt ära pühkida ja

väikesed tuules lendavad oksad kriimustasid tema auto külgi. Ta jõudis kergendustundega tuttavale teele, mis viis tema koduteele. Äkki kuulis ta praginat ja suur puu kukkus mürinaga maha – otse tema auto ette. Lehed lendasid igasse suunda. „Oi!“ hüüatas Bryce. Mida nüüd teha? Ta pani sisse tagumise käigu ja hakkas takistusest eemale tagurdama. Just sel hetkel helises tema telefon.

See on isa. Bryce vajutas jala pidurile ja surus telefoni kõrva vastu. „Hallo?“

Kraak – pauk. Tema auto kõikus tohutu kokkupörke tõttu. Metall paindus ja klaas purunes, kui veel üks puu kukkus auto tagaossa ja litsus auto tagaosa lamedaks.

„Poeg, kas sinuga on kõik korras?“ küsis isa.

Bryce pilgutas silmi. „Jah, ma arvan küll. Aga mu autoga pole kõik korras – mu tagaistmel on puu!“

Ta hüppas autost välja ja vaatas üle auto ees maha kukkunud puu ning selle taga oleva puu. „Veel paar sekundit ja ma oleksin istunud just seal, kuhu see teine puu kukkus.“

„Kiidetud olgu Jumal kaitse eest,“ ohkas isa. „Ma tulen sulle järele.“

Kui Bryce oli turvaliselt koju jõudnud, rääkisid nad imetlusega läbi selle kogemuse iga detaili. Vastuseks palvele veenis Jumal üht ema helistama oma pojale just sel hetkel, mil sekundid osutusid otsustavaks.

Elu on ka nagu torm – valguse ja pimeduse kokkupõrge, katsumuste aeg, mis otsustab, keda me usaldame. Kas pöördud Tema poole, kes suudab sind tormist läbi juhatada? Kuula Jumala häält – vaikset kindlat häält oma meele, mis tuletab sulle meelde, et pead toimima õigesti – ja vasta sellele. Ole valmis tegutsema, kui Ta räägib! Tema teenistuses töötamisel loeb iga sekund! Ja mis on hea uudis? Rõõm tööst kuningate Kuninga heaks kestab igavesti.

Kui kõne all on töö Jumala heaks, on arvel iga sekund!

Jaga sõnumit

Inglid surnuaias

Toimetaja märkus vanematele/eestkostjatele: See tõestisündinud lugu sisaldab viiteid võimalikule konfliktile ja üleloomulikele teemadele, mida mõned lapsed võivad pidada liiga intensiivseks. Kuigi kirjeldatud sündmused on dramaatilisemad kui need, mida enamik lapsi kogeb, tuletab Piibel meile meelde, et vaenlane tegutseb sageli vaikselt ja märkamatuult, et meie südant ja valikuid mõjutada. Soovitame vanematel lugu esmalt ise läbi lugeda ja seejärel selles oma lastega rääkida.

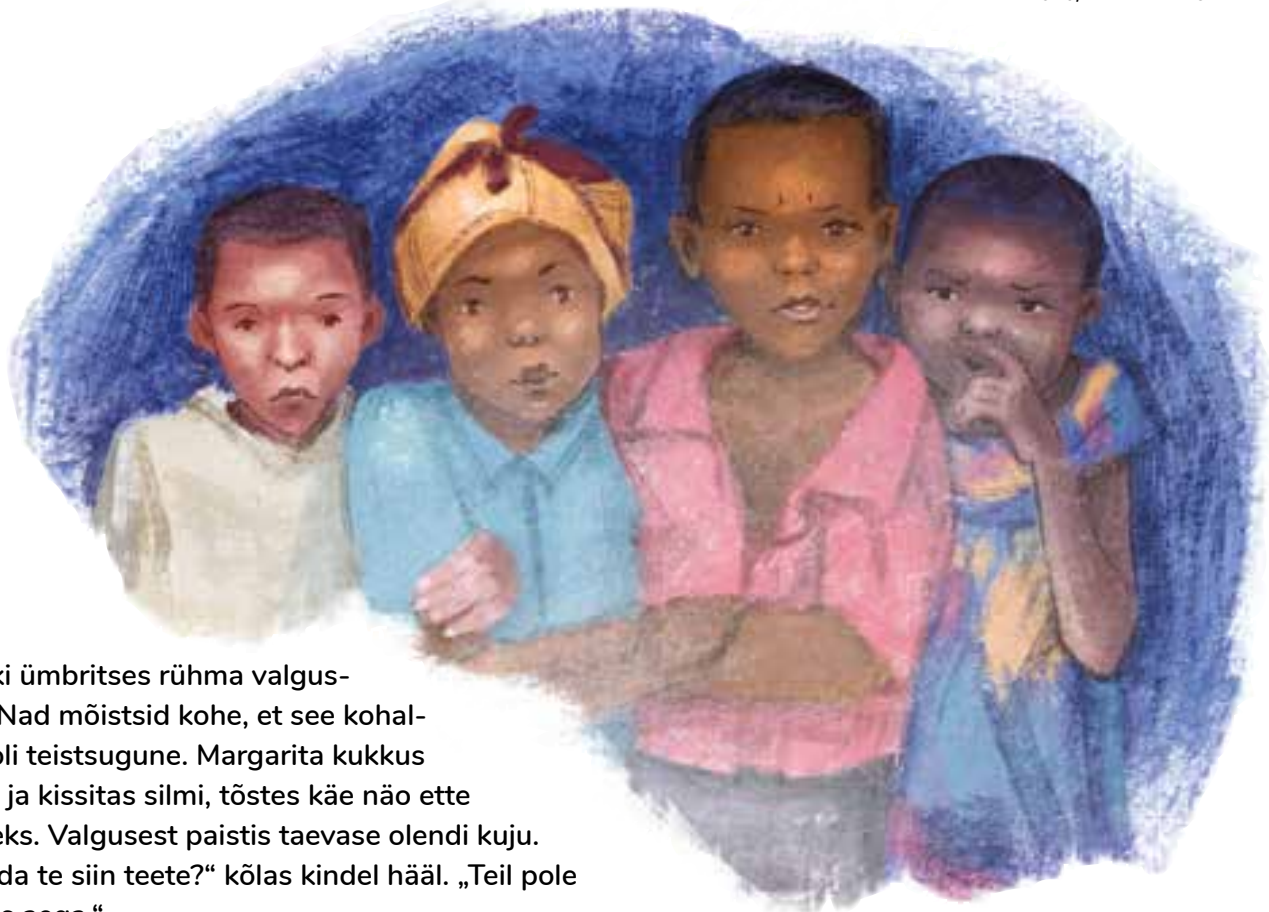
„Šššš,“ sosistas Margarita, kui tuul raputas kõrgel tema kohal palmioksi. „Oleme peaaegu kohal.“

Kisangani, linn Kongo demokraatlikus vabariigis, on koduks enam kui 1,6 miljonile inimesele – ja paljud neist on lapsed. Selles Kongo jõe ääres asuvas suurlinnas on valguse ja pimeduse vahelised vaimulikud lahingud vägagi reaalsed. Isegi täiskasvanud kardavad nõidust ja ohte, mida see sellega seotud inimestele kaasa tuua võib. See-tõttu hoidis üks noorterühm endale tumedat saladust: neid koolitati nõidadeks.

Margarita läks salaja äärelinna ja sisenen kalmistule, kus mõned tema sõbrad juba ootasid. Kurjad inglid olid sel öhtul hiljaks jäänud. Öö öö järel õpetasid nad isiklikult Margaritale ja tema sõpradele nõidust. Margaritale meeldis mõte, et tal on erilised võimed ja et teda nimetatakse nõiaaks, kuigi ta oli veel laps.

„Meie õpetajad on täna öhtul hiljaks jäänud. Miks küll?“ ütles Margarita valjusti.

„Võib-olla hoiavad nad meie vanemaid sügavas unes, et nad meie puudumist ei märkaks,“ ütles üks tema sõpradest.

Äkki ümbritses rühma valgusvihk. Nad mõistsid kohe, et see kohalolek oli teistsugune. Margarita kukkus maha ja kissitas silmi, tõstes käe näo ette kaitseks. Valgusest paistis taevase olendi kuju.

„Mida te siin teete?“ kõlas kindel hääl. „Teil pole selleks aega.“

Õised rituaalid. Need tunnid, mille ta veetis deemonite juhendamisel, olid tühised võrreldes selle uue külalise sõnadega.

Kui lapsed ei vastanud, rääkis ingel uuesti: „Jeesus tuleb varsti.“

See maailm on täis asju, mis tõmbavad teid Jumalast eemale. Kas sinu elus on midagi, mis ei valmista sind ette Jumala kuningriigiks, vaid ehk pigem eluks pimeduses? Kui on, siis jäta see kõrvale. Jumal räägib sinuga täna: sul pole selleks aega, Jeesus tuleb varsti!

See öö kalmistul muutis Margarita ja tema sõprade elu. Nad rääkisid vanematele kõigest ja keeldusid deemonitega uuesti kohtumast. Nad avasid oma südame Pühale Vaimule ja tundsid põlevat soovi jagada ingli sõnumit Kisangani elanikega. Paljud kirikud avasid oma ukse, et kuulda lugu lastelt, kes tahtsid maailmale öelda, et Jeesus tuleb varsti ja et kellelgi pole aega lasta end kurja vaimude trikkidest meelitada. Margarita tunnistus oli võimas ja paljusid inimesi puudutas tema

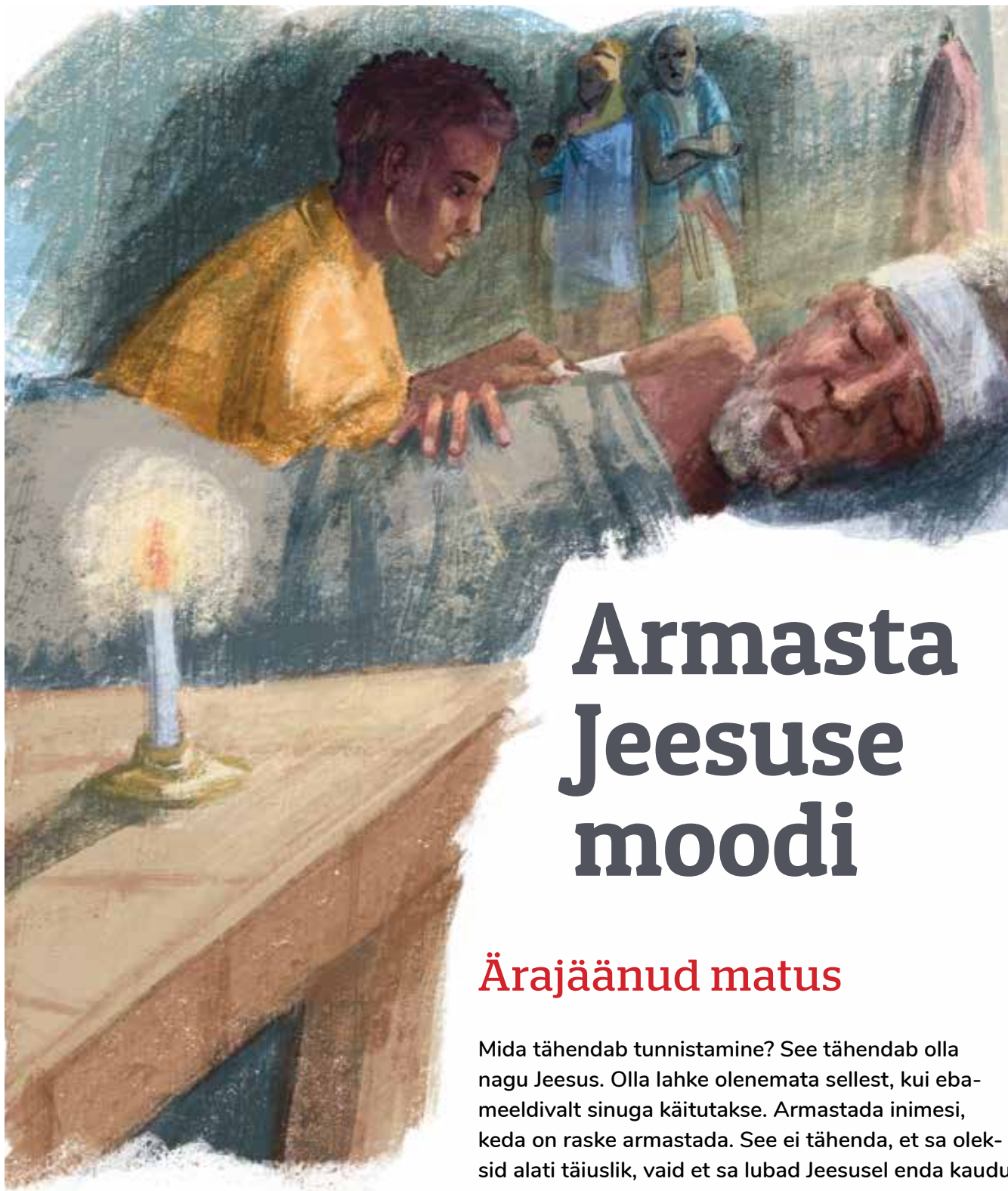
kogemus kalmistul, kus taevased inglid peatasid deemonid. Vähem kui aasta hiljem osales Margarita oma linnas toimunud evangeelse sarja üritustel ja ristiti koos oma perega seitsmenda päeva adventistide kogudusse.

Kas sa tead, et sul on tunnistus, mida jagada? Kas sa usud, et Jeesus tuleb varsti tagasi? Otsi võimalusi rääkida sellest, mida Ta on sinu heaks teinud! Võib-olla on Ta andnud sulle võidu patu üle või kaitsnud sind ohu eest.

Ole just nagu Margarita valmis kuulama Tema häält ja rääkima sellest, mida Ta on sinu heaks teinud! Ta annab sulle julgust selle missiooni täitmiseks! ✨

See öö surnuaias muutis Margarita ja tema sõprade elu.

Armasta Jeesuse moodi

Ärajäänud matus

Mida tähendab tunnistamine? See tähendab olla nagu Jeesus. Olla lahke olenemata sellest, kui eba-meeldivalt sinuga käitutakse. Armastada inimesi, keda on raske armastada. See ei tähenda, et sa oleksid alati täiuslik, vaid et sa lubad Jeesusel enda kaudu täiuslikult tegutseda!

Alates hetkest, kui Jumala Sõna ilu kütkestas Tembo südant, teadis ta, et tahab kõndida koos Jumalaga, kuulata Tema häält ja jääda palve kaudu taevaga ühendusse. Kõik armastasid Tembot, sest ta

oli lahke, hooliv ja Püha Vaimuga täidetud – kõik, välja arvatud Juma. Juma oli Tembot vihanud juba nende esimesest kohtumisest saadik. Ta mõnitas teda ja sosistas tema selja taga valelugusid. Mõnikord mõjutas see Tembo mainet, kuid Tembo oli alati lahke.

„Kas sa kuulsid, et Juma on väga haige?“ küsis keegi Tembolt ühel päikesepaistelisel päeval. „Keegi – isegi mitte tema perekond – ei taha tema läheduses olla, sest seal on väga halb lõhn ja keegi peale tema naise ei suuda selles majas viibida.“

Tembo tundis, kuidas vaikne hääl tema meeles sosistas: „Mine ja aita Jumat.“ Tembo tegi seda kõhklemata. Tembo üllatuseks ootas Juma perekond väljas, kui ta majani jõudis. „Mida sa siin teed?“ pilkas üks mees.

„Ma olen siin, et Jumat aidata,“ vastas Tembo.

„Ta ei ela enam kaua,“ ütles teine sugulane. „Ja kui sa astud tema uksest sisse, et aidata, ja ta sureb, pead sa matusekulud kinni maksma.“

Tembo mõtles hetke. Matused Tansaanias võivad maksta mitu tuhat dollarit ja tal polnud sellist raha. Aga ta ei saanud lasta oma vaenlasel surra ilma Jeesuse armastust tundmata.

Niipea kui Tembo majja astus, tundis ta toas levivat lehma. Kõhus keeras ja kopsud ihkasid värsket õhku. Aga kui Tembo nägi Juma nahal kohutavat haava, teadis ta, et Jumal oli ta just õigel ajal saatnud. Paludes endale vastupidavust, pöördus Tembo Juma naise poole. „Mul on vaja puhtaid riideid ja vett, et tema haava pesta. Kui olen valmis, maksan transpordi eest ja viin ta kohe haiglasse.“

Juma silmad läksid suureks, kuid ta huuled ei liikunud. Tembo puhastas haava õrnalt ja tegi, mida oli lubanud: ta maksis haiglaravi eest ja külastas Jumat sageli.

Päevad möödusid ja Juma südames toimus muutus. Ta püüdis mõista, miks Tembo teeb

midagi sellist kellegi heaks, kes oli teda nii kohutavalt kohelnud. „Kui mu sugulased ootasid, et ma sureksin, võtsid sina riski, et mind päästa,“ imestas ta.

Kui Juma oli piisavalt taastunud, et koju naasta, saatis Tembo teda. Ja kui nad kohale jõudsid, olid sugulased Juma maja ümber kogunenud, oodates tema matuseid. Nad ootasid ka, et Tembo maksaks vastavalt nende kokkuleppele. Kui nad astusid sugulaste ringi, osutas Juma oma uuele sõbrale Tembole: „Kas te näete seda meest? Ta näitas mulle armastust, mida isegi mu sugulastel polnud. Ta on saanud minu perekonnaks.“ Tänu Tembo ennastalgavale armastusteole õppis ka Juma Jumalat tundma.

Kas sa tahad saada misjonäriks ja lubada Jumalal kasutada end maailma muutmiseks? Kui jah, siis armasta esmalt ja kõige enam Teda – ning teiste armastamine tuleb loomulikult. Alusta oma maailmanurgast, kus iganes see ka poleks, ja armasta inimesi, keda Ta su teele saadab, kes iganes nad ka poleks. Kõnni sihi poole ja hoia kindlalt kinni oma usust (Ilm 3:11). Kuningate Kuninga teenimisel ei lähe raisku ükski kingitus, palve ega hetk! 🙏

LASTELOENGUTE AUTOR:
ABIGAIL DUMAN

Abigail Duman on vabakutseline kirjanik, kes elab koos abikaasa ja kolme pojaga Ameerika Ühendriikides Lääne-Virginias, kus nad nautivad ühiseid seiklusi looduses.

Tunnistamine ei tähenda seda, et sa oled alati täiuslik, vaid seda, et sa lubad Jeesusel teha täiuslikku tööd enda kaudu!